

SVÉ TĚLO A KREV ZASLIBTE IMPÉRIU.
SRDCE SI VŠAK PONECHTE.

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA
TAHIROVÁ

JISKRA
V POPELU

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

BRNO 2016

Copyright © 2015 Sabaa Tahir

Cover photos credits:

© Dudarev Mikhail / Shutterstock.com

© Kalcutta / Shutterstock.com

BLM Winter Bucket List #22: Eagletail Mountains Wilderness, Arizona,
for Hikes with Dramatic Scenery by Bob Wick, BLM
(www.flickr.com/photos/mypubliclands/16111883447/), CC BY 2.0, modified
Translation © Petra Johana Poncarová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-693-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-694-6 (Formát ePub)

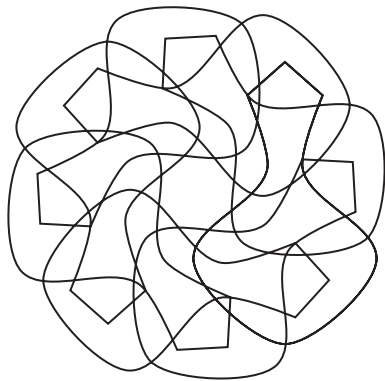
ISBN 978-80-7491-695-3 (Formát MobiPocket)

*Kashimu, který mě naučil, že můj duch
je silnější než můj strach.*

ČÁST I

Nájezd

I

LAIA

Můj starší bratr chodívá domů v temných hodinách před rozbřeskem, kdy odpočívají dokonce i duchové. Je cítit ocelí, uhlím a kovárnou. Je cítit nepřáteli.

Protáhne své vyhublé tělo oknem, bosé nohy tiše došlápnou na rákosí na podlaze. Zpoza něj dovnitř zavane horký pouštní vítr. Závěs zašelestí. Na zem dopadne jeho skicář a on jej nohou rychle zastrčí pod lehátko, jako by to byl nějaký had.

Kde jsi byl, Darine? Ve svých představách mám odvahu se zeptat a Darin mi věří dost na to, aby mi odpověděl. Proč pořád někam odcházíš? Proč to děláš, když tě děda s babičkou potřebují? Když tě já potřebuju?

Už téměř dva roky se ho každou noc chci zeptat. A každou noc mi chybí odvaha. Zbyl mi jen jeden sourozenec. Nechci, aby se přede mnou uzavřel tak, jako se uzavřel přede všemi ostatními.

Ale dnes v noci je to jiné. Víím, co je v jeho skicáři. A taky víím, co to znamená.

„Neměla bys být vzhůru.“ Darinův šepot mě vytrhne z myšlenek. Má kočičí schopnost vycítit past — zdědil ji po naší matce. Zatímco zapaluje lampu, posadím se na lehátko. Nemá cenu předstírat, že spím.

„Už platí zákaz vycházení a kolem prošly tři hlídky. Měla jsem strach.“

„Dokážu se vojákům vyhnout, Laio. Mám s tím spoustu zkušeností.“ Opře si bradu o moje lehátko a usměje se matčíným líbezným, nepravidelným úsměvem. Známý pohled — je to tentýž pohled, kterým se na mě dívá, když se probudím z noční můry nebo když nám dojde obilí. Ten pohled říká, že všechno bude v pořádku.

Zdvihne knihu, kterou mám na posteli. Přečte si název: *Sbírej za noci*. „To zní strašidelně. O čem to je?“

„Jsem na začátku. Je to o džinovi, který...“ Zarazím se. Chytré. Moc chytré. Poslouchá příběhy zrovna tak rád, jako je já ráda vyprávím. „To je jedno. Kdes byl? Děda měl dneska ráno dvanáct pacientů.“

A já jsem za tebe zaskakovala, protože sám jich tolik nezvládne. Což znamená, že babička musela sama naplnit sklenice zavařeninou, aby byly připravené pro kupce. Jenže to nestihla. Teď nám kupec nezaplatí a my budeme v zimě hladovět. Jak je možné, že tě to pro všechno na světě vůbec nezajímá?

Tohle si říkám v duchu. Z Darinovy tváře se už úsměv vytratil.

„Já se na léčitelství nehodím,“ řekne. „Děda to ví.“ Ráda bych mu dala za pravdu, ale vzpomenu si, jak měl dědeček ráno svěšená ramena. Vzpomenu si na skicář.

„Děda s babičkou na tebe spoléhají. Aspoň s nimi mluv. Vždyť to trvá už celé měsíce.“

Čekám, kdy mi řekne, že tomu nerozumím. Že bych ho měla nechat na pokoji. Ale on jen potřese hlavou, sesune se na lehátko a zavře oči, jako by ho ani nenapadlo, že by mi měl odpovědět.

„Viděla jsem tvoje nákrasy.“ Ta slova se ze mě chvatně vyřinou ven a Darin je okamžitě na nohou, obličej jako by mu zkameněl. „Neslídila jsem,“ řeknu. „Jedna stránka se uvolnila. Našla jsem ji, když jsem dneska ráno měnila rákosí.“

„Řeklas to babičce a dědovi? Viděli to?“

„Ne, ale..“

„Laio, poslouchej mě.“ Já to ksakru vůbec nechci slyšet. Nechci poslouchat jeho výmluvy. „To, cos viděla, je nebezpečné,“ řekne. „Nesmíš o tom nikomu říct. Nikdy. Nezávisí na tom jenom můj život. Jsou tu ostatní..“

„Ty pracuješ pro Impérium, Darine? Pracuješ pro Válečníky?“
Mlčí. Zdá se mi, že mu odpověď vidím na očích, a dělá se mi zle. Můj bratr zrazuje vlastní lid? Můj bratr se přidal na stranu Impéria?

Kdyby hromadil zásoby obilí, prodával knihy nebo učil děti číst, tak bych to chápala. Byla bych na něj pyšná, že dělá věci, na které já sama nemám dost odvahy. Impérium kvůli takovým „zločinům“ podniká trestné výpravy, zavírá lidi do vězení a popravuje je, ale na tom, že někdo naučí šestileté dítě písmenka, není nic zlého — aspoň ne v očích mého lidu, lidu Učenců.

Ale to, co udělal Darin, je zvrhlé. Je to zrada.

„Impérium nám zabilo rodiče,“ zašeptám. „A sestru.“ Chce se mi na něj křičet, ale slova mi drhnou v krku. Válečníci dobyli území Učenců před pěti sty lety a od té doby nedělají nic jiného, než že nás utlačují a zotročují. Kdysi byla říše Učenců domovem nejlepších univerzit a knihoven na světě. Teď většina z nás nerozezná školu od zbrojnice.

„Jak jen ses mohl přidat k Válečníkům? Jak se to mohlo stát, Darine?“

„Není to tak, jak si myslíš, Laio. Všechno ti vysvětlím, ale..“

Náhle se odmlčí, a když se domáhám slíbeného vysvětlení, jeho ruka vystřelí, aby mě umlčela. Pohodí hlavou směrem k oknu. Skrz tenké zdi slyším, jak dědeček chrápe, jak se babička ve spánku převaluje, jak vrká hrdlička. Známé zvuky. Zvuky domova.

Darin však slyší něco jiného. Z obličejů se mu vytratí všechna krev a očima mu probleskne hrůza. „Laio,“ osloví mě. „Nájezd.“

„Ale jestli pracuješ pro Impérium...“ *Proč chtějí udělat razii u nás?*

„Já pro ně nepracuju.“ Působí klidně. Klidněji, než jak se cítím já. „Schovej ten skicář. O ten jim totiž jde. Pro něj si přišli.“

Pak vyjde ze dveří a já zůstanu sama. Moje bosé nohy se pohybují asi tak čile jako vystydlá melasa, ruce mám zdřevěnělé. *Pospěš si, Laio!*

Impérium většinou podniká nájezdy za bílého dne. Vojáci chtějí, aby jim matky a děti z lidu Učenců přihlížely. Chtějí, aby otcové a bratři viděli, jak zotročují něčí rodinu. Ale jakkoliv hrozné jsou denní nájezdy, ty noční jsou ještě horší. Během nočních nájezdů se děje to, u čeho si Impérium nepřeje mít svědky.

Přemýšlím, jestli je to skutečnost. Nebo jenom zlý sen. *Je to skutečnost, Laio. Hni sebou.*

Hodím skicář do křoví pod oknem. Je to mizerná skrýš, ale nemám čas hledat lepší. Do mého pokoje se přibelhá babička. Její ruce, které bývají tak pevné, když v kádi míchá zavařeninu nebo když mi zaplétá vlasy, se nyní chvějí jako horečnatí ptáci a zoufale si přejí, abych byla rychlejší.

Odtáhne mě do chodby. Darin s dědečkem stojí u zadních dveří. Dědovy bílé vlasy jsou rozházené jako kupka sena a šaty má po-mačkané, ale v hlubokých rýhách v jeho tváři už není po spánku ani stopy. Něco bratrovi pošeptá, pak mu podá babiččin největší kuchyňský nůž. Nevím, proč se s tím vůbec obtěžuje. Když na něj dopadne serrská ocel válečnického meče, nůž se tak jako tak roztříští.

„Ty a Darin odejdete přes zadní dvůr,“ řekne babička a oči jí kmitají od jednoho okna ke druhému. „Ještě neobklíčili dům.“

Ne. Ne. Ne. „Babičko,“ vydechnu, a když mě postrčí směrem k dědovi, ztratím rovnováhu.

„Schovejte se ve východní části Čtvrti...“ Konec věty v sobě zadusí a upřeně se zadívá na okno vedoucí do ulice. Skrz dřevé

závěsy zahlédnu záblesk tekutého stříbrného obličejce. Sevře se mi žaludek.

„Maska,“ řekne babička. „Přivedli si s sebou Masku. Běž, Laio, honem, než se dostane dovnitř.“

„A co ty? A dědeček?“

„My je zdržíme.“ Děda mě něžně vystrčí ze dveří. „Dávej pozor na svá tajemství, zlatíčko. Poslouchej Darina. On se o tebe postará. Tak už běžte.“

Dopadne na mě Darinův vyhublý stín, bratr mě popadne za ruku a zavře za námi dveře. Shrbí se, aby splynul s vlahou nocí, a tiše a s jistotou, kterou mu závidím, se pohybuje po písku na dvoře. Přestože je mi sedmnáct a jsem dost stará na to, abych dokázala ovládnout svůj strach, svírám jeho ruku tak pevně, jako by to byl jediný pevný bod v celém vesmíru.

Řekl, že pro ně nepracuje. Ale pro koho tedy?

Nějak musel proniknout k serrským kovárnám natolik blízko, aby mohl podrobně rozkreslit výrobní proces nejdůležitější zbraně Impéria: nerozbitných, zahnutých šamšírů, které zvládnou naráz probodnout tři muže.

Před pěti sty lety podlehl Učenci invazi Válečníků proto, že naše meče se pod úderý jejich kvalitnější oceli rozpadaly na kusy. Od té doby jsme se o zpracování oceli nenaučili vůbec nic. Válečníci si svá tajemství střeží jako lakomec zlato. Kdokoliv je přistižen poblíž městských kováren a nemá k tomu pádný důvod, riskuje popravu — ať už je to Válečník, nebo Učenec.

Pokud Darin nepracuje pro Impérium, jak se potom k serrským kovárnám dostal? A jak se Válečníci dozvěděli o jeho skicáři?

Na druhé straně domu se ozývají rány pěstí na dveře. Obcházejí tam těžké boty, cinká ocel. Divoce se rozhlížím kolem sebe a čekám, že uvidím stříbrnou zbroj a červené pláště imperiálních legií, ale zadní dvorek zůstává tichý. Svěží noční vzduch nedokáže

zastavit pot, který se mi řine po krku. V dálce slyším dunění bubnů ze Šerosrázu, vojenské akademie pro Masky. Ten zvuk naostří můj strach, takže se z něj stane tvrdý hrot, který mě bodá v hrudi. Tahle monstra se stříbrnými obličejí neposílá Impérium na jen tak ledajaké razie.

Znovu se ozvou údery na dveře.

„Jménem Impéria,“ zazní podrážděný hlas, „otevřete!“

Já i Darin ztuhneme jako jedno tělo.

„To nezní jako Maska,“ zašeptá Darin. Masky mluví jemně a jejich slova člověka protínají jako šamšíř. Než by legionář stačil zaklepat a vydat rozkaz, Maska by už dávno byla uvnitř a zbraně by řezaly na kusy kohokoliv, kdo by se jí postavil do cesty.

Darin zachytí můj pohled a oba myslíme na totéž. Jestliže Maska není s ostatními vojáky u vstupních dveří, kde tedy je?

„Neboj se, Laio,“ řekne Darin. „Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Chci mu věřit, ale strach je jako příliv, který mě tahá za kotníky a stahuje mě s sebou. Vzpomenu si na manželský pár, který žil vedle nás: před třemi týdny k nim vtrhli vojáci, uvěznil je a prodali do otroctví. Válečníci tvrdili, že to byli pašeráci knih. Pět dní poté jednoho z dědečkových nejstarších pacientů, třiadvadesátiletého staříka, který sotva chodil, popravili v jeho vlastním domě. Prořízli mu hrdlo. *Spolupracovník odboje.*

Co udělají vojáci s babičkou a dědečkem? Uvězní je? Prodají do otroctví?

Zabijí?

Došli jsme k zadní brance. Darin stojí na špičkách a odemyká petlici, když tu v uličce za sebou zaslechne skřípnutí a zastaví se. Lehký vítr slabě zasténá a vynese do vzduchu oblak prachu.

Darin mě odstrčí za sebe. Klouby na ruce, v níž svírá nůž, mu zbělely a vrátka se se záupěním rozletí dokořán. Po páteři mi jako prst přejede zděšení. Dívám se bratrovi přes rameno do uličky.

Nic tam není, jen písek se potichu přesypá. Nic než občasný náraz větru a zabedněná okna našich spících sousedů.

Vydechnu úlevou a obejdu Darina.

V tom okamžiku se z temnoty vynoří Maska a projde brankou.

II

ELIAS

Zběh bude před úsvitem mrtvým.

Jeho stopy se v prachu serrských katakomb klikatí jako stopy postřeleného jelena. Tunely ho vyřídily. Horký vzduch tady dole je příliš těžký a pach smrti a rozkladu je cítit až moc blízko.

Když si prohlížím stopy, vidím, že jsou už víc než hodinu staré. Stráže jsou mu v patách, ubožákovi. Když bude mít štěstí, zemře během pronásledování. Když ne...

Nemysli na to. Schovej batoh. Zmiz odsud.

Když vrazím ruksak plný jídla a vody do krypty ve stěně, ozve se praskání lebek. Helena by mi strašně vynadala, kdyby viděla, jak se chovám k mrtvým. Ovšem kdyby Helena věděla, proč tu vlastně jsem, znesvěcení krypty by jí nejspíš vadilo ze všeho nejmíň.

Ale ona to nezjistí. Dokud už nebude příliš pozdě. Hryže mě svědomí, ale zaplaším ho. Helena je ten nejsilnější člověk, kterého znám. Obejde se beze mě.

Ohlédnu se, připadá mi, že snad už posté. V tunelu je ticho. Zběh odvedl vojáky na opačnou stranu. Ale já vím, že bezpečí je iluze, které nesmím nikdy podlehnout. Pracuju rychle, vrším kosti zpátky do krypty, abych zakryl své stopy, a smysly mám nastražené, aby zachytily cokoliv, co vybočuje z normálu.

Ještě jeden den. Poslední den podezírání, skrývání a lží. Jeden den do ukončení studia. A pak budu volný.

Zatímco přerovnávám lebky v kryptě, horký vzduch se pohne jako medvěd, když se probouzí ze zimního spánku. Páchnoucí vzduch v tunelu protne vůně trávy a sněhu. Mám jen dvě vteřiny na to, abych vystoupil z krypty a klekl si, jako bych zkoumal terén a hledal stopy. Pak už Helena stojí za mnou.

„Eliasi? Co tu děláš?“

„Copak jsi to neslyšela? Někdo dezertoval.“ Soustředím svou pozornost na zaprášenou podlahu. Pod stříbrnou maskou, která mi sahá od čela až po dolní čelist, by měl být můj obličej nečitelný. Ale Helena Aquilla a já jsme spolu prožili skoro každý den našeho čtrnáctiletého výcviku na vojenské akademii Šerosráz. Nejspíš slyší i moje myšlenky.

Potichu kolem mě projde. Podívám se jí do očí, modrých a světělých jako teplé moře u jižních ostrovů. Na obličejí mi vězí maska, oddělená a cizí, zakrývá mé rysy i mé pocity. Ale k Heleně její maska lne jako nějaká stříbrná druhá kůže a já vidím, že se jí na čele, když se na mě zadívá, vytvoří nepatrná vráska. *Uklidni se, Eliasi, říkám si. Jenom pátráš po zběhovi.*

„Touhle cestou nešel,“ řekne Hel. Přejede si rukou po vlasech, které má jako vždy spletené do stříbřitě plavé koruny. „Dex vzal pomocnou jednotku ze severní hlídkové věže a šel s nimi do tunelu u jižní odbočky. Myslíš, že ho chytí?“

Pomocní vojáci, ačkoliv nemají tak špičkový výcvik jako legionáři a s Maskami se už vůbec nemůžou měřit, jsou přece jen nemilosrdní lovci. „Samozřejmě že ho chytí.“ Nepodaří se mi potlačit hořkost v hlase a Helena na mě vrhne tvrdý pohled. „Ta zbabělá lůza,“ dodám. „No ale proč jsi vzhůru? Dneska ráno přece nemáš hlídku.“ *O tom jsem se ujistil.*

„To ty zatracené bubny.“ Helena se rozhlédne po tunelu. „Probudily úplně každého.“

Bubny. Samozřejmě. *Zběh*, zaburácely bubny v polovině hlídky mezi půlnocí a čtvrtou ráno. *Všechny aktivní jednotky ať se shromáždí uvnitř*. Helena se musela rozhodnout, že se k honu připojí. Dex, můj nadporučík, jí řekl, kterým směrem jsem se vydal. Nijak ho to nezarazilo.

„Říkal jsem si, že se zběh mohl vydat tudy.“ Odvrátím se od svého ukrytého batohu a dívám se do jiného tunelu. „Asi jsem se mýlil. Měl bych dohonit Dexe.“

„Říkám to nerada, ale většinou se nepleteš.“ Helena zvedne hlavu a usměje se na mě. Znovu pocítím vinu, zavrtává se mi do vnitřností jako pěst. Až se dozví, co jsem udělal, bude zuřit. Nikdy mi neodpustí. *Nevadí. Rozhodl ses. Teď už si to nemůžeš rozmyslet.*

Hel prohrábne prach na podlaze půvabnou, zkušenou rukou. „Tenhle tunel jsem nikdy v životě neviděla.“

Po krku mi steče kapka potu. Nevšímám si jí.

„Je tu vedro a páchne to tu,“ řeknu, „jako všude tady v podzemí.“ Tak pojď už, chtělo by se mi dodat, ale to bych si rovnou mohl nechat vytetovat na čelo nápis „Mám za lubem něco nekalého“. Zůstanu zticha a se založenýma rukama se opřu o stěnu katakomb.

Bitevní pole je mou svatyní. V duchu odříkávám mantru, kterou mě naučil dědeček toho dne, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo mi šest. Tvrdí, že slova ostří mysl, stejně jako brousek ostří čepel. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti je mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.

Helena se dívá na mé rozmazané stopy v prachu a sleduje je až ke kryptě s hromadou lebek, kde jsem si uložil ruksak. Pojala podezření a atmosféra mezi námi je náhle napjatá.

Ksakru.

Musím nějak odvést její pozornost. Zatímco se dívá střídavě na mě a na kryptu, líně a důkladně si prohlédnu její tělo. Neměří ani

metr osmdesát, je skoro o hlavu menší než já. Je to jediná dívka, která studuje na Šerosrázu. Její útlá, pevná postava, oděná v černé přiléhavé bojové uniformě, jakou nosí všichni studenti, vždycky přitahovala obdivné pohledy. Jen ten můj ne. Na to se přátelíme už příliš dlouho.

No tak, všimni si toho. Všimni si, jak po tobě chlípně pošilhávám, a začni se rozčilovat.

Když se jí podívám do očí, nestoudně jako námořník, který právě dorazil do přístavu, otevře ústa, jako by se do mě chtěla pustit. Pak se znovu podívá na kryptu.

Jestli si všimne batohu a dojde jí, co se chystám provést, je se mnou konec. Sice by to dělala velice nerada, ale zákon Impéria žádá, aby mě v takové situaci nahlásila, a Helena zákon nikdy neporušila.

„Eliasi...“

Připravuju si lež. Chtěl jsem odtud jenom na pár dní vypadnout, Hel. Potřeboval jsem čas na přemýšlení. Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti.

DUM-DUM-dum-DUM.

Bubny. Automaticky převádím nesourodé údery na zprávu, kterou mají sdělit. *Zběh dopaden. Všichni studenti ať se okamžitě shromáždí na hlavním nádvoří.*

Zdělám se. Kdesi ve skrytu duše jsem naivně doufal, že se zběh dostane aspoň ven z města. „Moc dlouho to netrvalo,“ řeknu. „Měli bychom jít.“

Zamířím k hlavnímu tunelu. Jak jsem předpokládal, Helena mě následuje. Radši by zemřela, než aby neuposlechla přímý rozkaz. Helena je pravá Válečnice a Impériu je oddaná víc než vlastní matce. Jako každá správná Maska, která prochází výcvikem, si bere k srdci heslo Šerosrázské akademie: *Povinnost především, až do smrti.*

Přemýšlím, co by mi asi řekla, kdyby věděla, co jsem v podzemí doopravdy dělal.

Co by si myslela o mé nenávisti vůči Impériu.

Co by udělala, kdyby zjistila, že se její nejlepší přítel chystá zběhnout.

III

LAIA

Maska líně projde brankou, velké ruce jí volně visí podél těla. Podivný kov, jemuž tento a jemu podobní Válečníci vděčí za jméno, mu lne k obličejí od čela až po dolní čelist jako stříbrný nátěr a zvýrazňuje každý rys jeho tváře, od úzkého obočí až k tvrdým hranám lícních kostí. Mědí pobitá zbroj mu přiléhá ke svalům a zdůrazňuje sílu jeho těla.

Vítr mu rozvlí černou kápi a on se rozhlédne po dvorku, jako by právě dorazil na zahradní slavnost. Jeho bledé oči si mě všimnou, zvolna mi vyšplhají vzhůru po těle a s mělkým hadím pohledem se zastaví na mém obličejí.

„Ty jsi ale pěkná,“ řekne.

Snažím se stáhnout si otrhaný lem haleny níž a zoufale toužím po beztvaré, po kotníky dlouhé sukni, kterou nosím přes den. Maska se ani nepohne. Nic v jejím obličejí mi neprozradí, na co myslí. Ale dokážu si to představit.

Darin si stoupne přede mě a letmo se podívá směrem k plotu, jako by odhadoval, za jak dlouho se k němu stihne dostat.

„Jsem tu sám, chlapečku.“ Maska Darina osloví tak procítěně, že snad i mrtvola by byla vřelejší. „Ostatní jsou uvnitř v domě. Můžeš utéct, jestli chceš.“ Ustoupí od branky. „Ale trvám na tom, že tu holku tady necháš.“

Darin pozvedne nůž.

„To je od tebe rytířské,“ řekne Maska.

Pak udeří, jako měděný a stříbrný blesk z čistého nebe. Během okamžiku, kdy stačím akorát tak zalapat po dechu, Maska srazí bratra obličejem do písku a přitlačí jeho svíjející se tělo k zemi kolenem. Babiččin nůž spadne do prachu.

Z hrdla se mi vydere výkřik, osamělý zvuk v tiché letní noci. O několik vteřin později ucítím na hrdle hrot šamšíru. Ani jsem ho nezahlédla, jak ho vytasil.

„Ticho,“ řekne. „Ruce vzhůru. A dovnitř.“

Maska jednou rukou popadne Darina za krk a šamšírem, který drží v druhé ruce, mě postrkuje dopředu. Bratr se potácí se zakřiveným obličejem a omámenýma očima. Když se začne vzpouzet a svíjet jako ryba na udici, Maska jej stiskne ještě pevněji.

Zadní dveře domu se otevřou a vyjde legionář v červené kápi.

„Dům je zabezpečený, veliteli.“

Maska vrazí Darina vojákovi do rukou. „Svaž ho. Je silný.“

Pak mě popadne za vlasy a obtáčí si je kolem ruky, dokud nevykřiknu.

„Hmmm.“ Skloní hlavu k mému uchu. Otřesu se odporem, v krku mi vážne zděšení. „Vždycky jsem měl rád tmavovlásky.“

Přemýšlím, jestli má sestru, manželku, milenkou. Ale i kdyby měl, tak na tom nezáleží. Pro něj nejsem člen něčí rodiny. Jsem jenom věc, kterou si podmaní, použije a odhodí. Maska mě táhne chodbou vedoucí k přednímu pokoji tak nenuceně jako lovec, který za sebou vleče svou mrtvou kořist. *Bojuj*, říkám si v duchu. *Bojuj*. Jako by vycítil mé ubohé pokusy o hrdinství, přitáhne si mě ještě pevněji a lebku mi probodne bolest. Ochabnu a nechám ho, aby mě táhl.

Legionáři stojí jeden vedle druhého v předním pokoji uprostřed převráceného nábytku a rozbitých sklenic se zavařeninou. *Kupec nedostane nic*. Tolik dní jsme strávily nad kouřícími kotlíky, až mi vlasy a kůže nasákly vůní meruněk a skořice. Tolik

napařených a usušených sklenic, naplněných a neprodyšně uzavřených. K ničemu. Všechno to bylo k ničemu.

Lampy svítí a babička s dědečkem klečí uprostřed pokoje na podlaze, ruce mají svázané za zády. Voják, který drží Darina, ho hodí na zem mezi ně.

„Mám svázat i tu holku, pane?“ Jiný voják sahá po provaze na opasku, ale Maska mě nechá stát mezi dvěma statnými legionáři.

„Ta nebude dělat problémy.“ Probodne mě očima. „Nebudeš, že ne?“ Zavrtím hlavou, ustoupím co nejdál a nenávidím se za to, že jsem tak zbabělá. Nahmatám matčin zašlý náramek, který mi obepíná paži, a dotknu se známého vzoru, aby mi dodal sílu. Ale žádnou nenacházím. Moje matka by bývala bojovala. Raději by umřela, než by si nechala líbit takové ponížení. Ale já se nedokážu ani pohnout. Podmanil si mě strach.

Do pokoje vstoupí legionář s nervózním výrazem. „Nikde to tu není, veliteli.“

Maska se podívá na bratra. „Kde je ten skicář?“

Darin zírá před sebe a mlčí. Dýchá zhluboka a pravidelně a už se nezdá být omráčený. Vlastně působí skoro vyrovnaně.

Maska udělá posunek, nepatrný pohyb. Jeden z legionářů zdvihne babičku za krk a praští s jejím křehkým tělem o zeď.

Babička nevydá ani hlásku, oči jí modře jiskří. Darin se pokouší vstát, ale jeden z vojáků ho srazí zpátky na zem.

Maska zdvihne střepech z rozbité sklenice. Když ochutnává zavařeninu, jazyk se mu třepotá jako hadovi.

„Škoda že to všechno přišlo nazmar.“ Okrajem střepu pohladí babičku po tváři. „Kdysi jsi musela být krásná. Ty oči.“ Otočí se k Darinovi. „Mám je vyříznout?“

„Je pod oknem do malé ložnice. V křoví.“ Nezmůžu se na víc než na šepot, ale vojáci mě slyší. Maska pokývne a jeden z legionářů zmizí v chodbě. Darin se na mě nedívá, ale cítím jeho zděšení.

Proč jsi mi řekl, abych to schovala, chce se mi zakřičet. Proč jsi tu zatracenou věc vůbec přitáhl domů?

Legionář se vrací s knihou. Několik nekonečných vteřin se v pokoji ozývá jen šustění stránek, jak Maska listuje náčrtky. Pokud se zbytek knihy aspoň trochu podobá té stránce, kterou jsem našla, vím, co Maska uvidí: válečnické nože, meče, pochvy, výhně, vzorce, návody — věci, o nichž by žádný Učenec neměl mít ani tušení, natož je obkreslovat na papír.

„Jak ses dostal do Zbrojářské čtvrti, chlapče?“ Maska zdvihne oči od knihy. „Podplatil snad odboj nějakého plebejského otroka, aby tě propašoval dovnitř?“

Potlačím vzlyk. Na jednu stranu se mi ulevilo, že Darin není zrádce. Na druhou stranu se na něj chci rozkřiknout, jak mohl být takový hlupák. Styky s učenecským odbojem s sebou nesou rozsudek smrti.

„Dostal jsem se tam sám,“ řekne bratr. „Odboj s tím nemá nic společného.“

„Včera tě viděli, jak po zákazu vycházení vstupuješ do katakomb,“ opáčí Maska téměř znuděně. „Ve společnosti známých učenecských povstalců.“

„Včera v noci byl doma dlouho před zákazem vycházení,“ řekne děda a je to zvláštní pocit, slyšet dědečka lhát. Ale k ničemu to není. Masku zajímá pouze a jedině můj bratr. Ani nemrkne a v Darinově obličejí se čte tak, jako bych si já četla v knize.

„Ti povstalci byli dnes zatčeni,“ řekne Maska. „Jeden z nich těsně před smrtí vyzradil tvoje jméno. Cos tam s nimi dělal?“

„Sledovali mě.“ Darin mluví tak klidně, jako by už s tím měl zkušenosti. Vůbec se nebojí. „Nikdy předtím jsem je neviděl.“

„A přesto o téhle tvé knize věděli. Řekli mi o ní úplně všechno. Jak se o ní dozvěděli? Co od tebe chtěli?“

„Nevím.“

Maska zaboří střep hluboko do měkké kůže pod babiččíným okem a její nosní dírky se zachvějí. Pramínek krve stéká dolů po vrásce ve tváři.

Darin se zprudka nadechne. To je jediná známka jeho napětí. „Chtěli můj skicář,“ řekne. „Řekl jsem jim, že jim ho nedám. Přísahám.“

„A jejich úkryt?“

„Nic jsem neviděl. Zavázali mi oči. Byli jsme v katakombách.“

„Kde v katakombách?“

„Nic jsem neviděl. Zavázali mi oči.“

Maska si bratra dlouho prohlíží. Nevím, jak pod tím pohledem dokáže zůstat klidný.

„Ty jsi na tohle připravený.“ Do jeho hlasu se vkrade nepatrný náznak překvapení. „Rovná záda. Zhluboka dýchat. Ty samé odpovědi na různé otázky. Kdo tě vycvičil, chlapče?“

Když Darin neodpovídá, Maska pokrčí rameny. „Pár týdnů ve vězení ti rozváže jazyk.“ Vyměníme si s babičkou vyděšený pohled. Jestliže Darin skončí ve válečnickém vězení, už ho nikdy neuvidíme. Stráví týdny na výsleších a potom ho buď prodají do otroctví, nebo zabijí.

„Je to jenom chlapec.“ Dědeček mluví pomalu, jako s rozhněvaným pacientem. „Prosím..“

Zablýskne se ocel a dědeček padne k zemi jako kámen. Maska se pohybuje tak rychle, že si ani neuvědomuju, co se stalo, dokud se babička nevrhne dopředu. Pronikavě zaúpí a její výkřik je jako paprsek čiré bolesti, který mě srazí na kolena.

Dědeček. Nebesa, dědeček ne. Hlavou mi proletí tucet slibů. Už nikdy nebudu neposlušná. Už nikdy neudělám nic špatného, už nikdy si nebudu stěžovat na práci, jen když dědeček bude žít.

Ale babička si rve vlasy a křičí, což by jí dědeček, kdyby byl naživu, nikdy nedovolil. Nesnesl by to. Darinův klid je ten tam,

jako by ho podťali kosou. Obličej mu vybělilo zděšení, které cítím až do morku kostí.

Babička se klopýtavě postaví a zavravorá jeden krok směrem k Masce. Ta k ní natáhne ruku, jako by ji chtěla babičce položit na rameno. Poslední věc, kterou zahlédnu v babiččiných očích, je hrůza. Pak vzduchem bleskově proletí zápěstí v ochranné rukavici a zanechá na babiččině hrdle tenkou červenou čáru, která se rozšiřuje a je stále červenější, zatímco babička klesá k zemi.

Její tělo dopadne se zaduněním na podlahu, oči má stále otevřené, září v nich slzy. Z krku se jí řine krev a vsakuje se do koberečku, který jsme minulou zimu společně utkaly.

„Pane,“ ozve se jeden z legionářů. „Do rozednění zbývá jedna hodina.“

„Odvedte odsud toho kluka.“ Maska už se na babičku ani nepodívá. „A celý dům spalte.“

Pak se otočí ke mně. Přeju si, abych se dokázala vsáknout do zdi jako stín. Přeju si to víc než cokoli jiného, co jsem si kdy přála, a zároveň si uvědomuju, jak je to pošetilé. Vojáci, kteří mě obklopují, se na sebe navzájem kření, zatímco Maska ke mně pomalu přistupuje. Upřeně se mi dívá do očí, jako by uměla vycítit můj strach, jako kobra uchvacující svou oběť.

Ne, prosím, ne. Zmizet. Chci zmizet.

Maska mrkne, v očích se jí mihne jakási cizí emoce — snad překvapení nebo šok, nedokážu to rozpoznat. Ale na tom nezáleží. Protože v tu chvíli se Darin vymrští z podlahy. Zatímco jsem se ustrašeně křčila před Maskou, podařilo se mu uvolnit pouta. Ruce má rozepjaté jako spáry a vrhá se Masce po hrdle. Zuřivost mu vlévá do žil lví sílu a na okamžik se každým coulem podobá naší matce, medové vlasy mu vláží, oči žhnou a ústa křiví divoké zavrčení.

Maska ustoupí do kaluže krve vedle babiččiny hlavy a Darin na ni dopadne, srazí ji k zemi a zasypává ranami. Legionáři tam

nevěřicně stojí jako přimrazení. Potom se vzpamatují, vyrazí vpřed, křičí a klejí. Než se do něj legionáři pustí, Darin vytáhne Masce zpoza opasku dýku.

„Laio!“ vykřikne. „Utíkej...“

Neutíkej, Laio. Pomoz mu. Bojuj.

Ale vzpomenu si na chladný pohled Masky, na násilí v jejích očích. *Vždycky se mi líbily tmavovlásky.* Znásilní mě. A pak mě zabije.

Otrěsu se a ustoupím do chodby. Nikdo mi nebrání. Nikdo si mě nevšímá.

„Laio!“ vykřikne Darin. V jeho hlase je něco, co jsem v něm nikdy neslyšela. Je bez sebe strachem. V pasti. Řekl mi, abych utekla, ale kdybych takhle křičela já, on by přišel. Nikdy by mě neopustil. Zastavím se.

Pomoz mu, Laio, přikazuje mi vnitřní hlas. Hni sebou.

Ale je tu ještě jiný hlas, který zní naléhavěji, silněji.

Nemůžeš ho zachránit. Udělej, co ti říká. Běž.

Na okraji mého zorného pole se zamihotá plamen a já ucítím kouř. Jeden z legionářů začal podpalovat dům. Za několik minut ho oheň úplně stráví.

„Pořádně ho svažte a odveďte ho do výslechové cely.“ Maska ustoupí ze šarvátky a mne si čelist. Když mě uvidí ustupovat chodbou, podivně se uklidní. Neochotně se mu podívám do očí a on přikývne.

„Utíkej, holčičko,“ řekne.

Darin se pořád ještě brání a jeho výkřiky mě protínají skrz naskrz. Víím, že je uslyším znovu a znovu, budou se rozléhat každou hodinou po všechny dny, dokud nezemřu, nebo dokud to nenapravím. Víím to.

A přesto utíkám.

Stísněné ulice a zaprášené trhy Učenecké čtvrti se kolem mě zastřeně míhají jako krajina ve zlém snu. S každým krokem část mé mysli volá, abych se otočila, vrátila se a šla Darinovi na pomoc. S každým krokem se tato možnost stává méně pravděpodobnou, pak už to možnost vůbec není a jediné slovo, na které dokážu myslet, je *utíkej*.

Vojáci se pustili za mnou, ale já jsem mezi příkrčnými, hliněnými domy ve Čtvrti vyrostla a brzo se svým pronásledovatelům ztratím.

Rozednívá se a můj zděšený úprk se změní v klopýtání, bloudím z jedné uličky do druhé. Kam půjdu? Co budu dělat? Potřebuju plán, ale nevím, kde začít. Kdo mi může poskytnout pomoc nebo útěchu? Sousedí mě dovnitř nepustí, bojí se o své vlastní životy. Moje rodina je buď po smrti, nebo ve vězení. Moje nejlepší kamarádka Zara zmizela loni při nájezdu a další přátelé mají dost svých starostí.

Jsem sama.

Vychází slunce a já vstoupím do prázdného domu hluboko v nejstarší části Čtvrti. Vykuchaná stavba se krčí jako zraněné zvíře uprostřed labyrintu rozpadajících se obydlí. Vzduch je nasáklý zápachem z odpadků.

Schoulím se do rohu místnosti. Vlasy se mi uvolnily z pletence a visí v zoufalé změti. Červené stehy na lemu haleny se rozpáraly, zářivé vlákno povolilo. Babička mi ty lemy vyšila jako dárek k sedmnáctým narozeninám, aby trochu rozjasnila mé ošuntělé oblečení. Byl to jeden z mála dáreků, které si mohla dovolit.

A teď je mrtvá. Stejně jako dědeček. A jako moji rodiče a sestra dávno předtím.

A Darin. V zajetí. Odvlečený do výslechové cely, kde s ním Válečníci budou provádět kdovíco.

Život je plný okamžiků, které nic neznamenají. A pak jednoho dne přijde jediný okamžik, který rozhodne o každé následující

vteřině. Okamžik, kdy Darin vykřikl — to byl přesně takový okamžik. Byla to zkouška odvahy a síly. A já jsem v ní neobstála.

Laio! Utíkej!

Proč jen jsem ho poslechla? Měla jsem tam zůstat. Měla jsem něco udělat. Zasténám a chytím si hlavu do dlaní. Pořád ho slyším. Kde teď asi je? Začali už s výsledkem? On si zase nejspíš láme hlavu s tím, co se stalo se mnou. Ptá se, jak ho mohla opustit vlastní sestra.

Mou pozornost upoutá rychlý pohyb v přítmí. Zježí se mi chlupy na šíji. Krysa? Vrána? Stíny se pohnou a zablýsknou se v nich dvě nenávidné oči. A k nim se připojí další páry očí, další zlověstné štěrbiny.

Halucinace, slyším v duchu dědečka, jak pronáší diagnózu. *Příznak šoku*.

Jenže halucinace nehalucinace, stíny vypadají skutečně. Jejich oči žhnou jako miniaturní ohnivá slunce, krouží kolem mě jako hyeny a jsou čím dál tím troufalejší.

Viděli jsme to, syčí. Víme o tvé slabosti. On kvůli tobě zemře.

„Ne,“ zašeptám. Ale stíny mají pravdu. Nechala jsem tam Darina samotného. Opustila jsem ho. Na tom, že mi řekl, abych šla, nezáleží. Jak jen jsem mohla být tak zbabělá?

Popadnu matčin amulet, ale když se ho dotknu, cítím se ještě hůř. Matka by Masku přelstila. Nějak by Darina, babičku i dědečka dokázala zachránit.

Dokonce i babička byla statečnější než já. Babička se svým křehkým tělem a planoucím očima. A páteří ze železa. Matka zdědila babiččin zápal a po ní ho zdědil Darin.

Ale já ne.

Utíkej, holčičko.

Stíny se přiblíží a já zavírám oči v naději, že zmizí. Chytám se myšlenek, které se mi honí hlavou, a snažím se je ukáznit.

V dále slyším křik a dupot těžkých bot. Jestli mě vojáci pořád hledají, tak tu nejsem v bezpečí.

Možná bych je měla nechat, ať mě najdou a udělají se mnou, co chtějí. Opustila jsem vlastní krev. Zasloužím si trest.

Tentýž instinkt, který mě předtím nabádal, abych Masce utekla, mě postaví na nohy. Zamírím do ulic a ztratím se v houstnoucím ranním davu. Několik Učenců se za mnou otočí, někteří ostražitě, jiní s porozuměním. Ale většina z nich se vůbec nedívá. Přemýšlím, kolikrát jsem takhle na ulici prošla kolem někoho, kdo byl na útěku a koho zrovna připravili o celý svět.

Zastavím se v uličce, ve které se lesknou splašky, abych si odpočinula. Z druhé strany Čtvrti se vzhůru k nebi vine hustý černý kouř, stoupá po horké obloze a bledne. Můj domov hoří. Babiččiny zavařeniny, dědečkovy léky, Darinovy náčrtky, moje knihy, všechno je pryč. Všechno, co jsem. Pryč.

Všechno ne, Laio. Darin ne.

Uprostřed ulice se krčí mříž, jen několik kroků ode mě. Jako všechny mříže ve Čtvrti, i takhle vede do serských katakomb, kde sídlí kostlivci, duchové, krysy, zloději... a možná i učenecký odboj.

Špehoval pro ně Darin? Propašoval ho odboj do Zbrojířské čtvrti? Navzdory tomu, co bratr řekl Masce, je to jediná odpověď, která dává smysl. Povídá se, že se povstalci osmělili a že do svých řad přijímají nejen Učence, ale i Námořníky, pocházející ze svobodné země Marinn na severu, a Domorodce, jejichž pouštní území je imperiálním protektorátem.

Přede mnou babička s dědou o odboji nikdy nemluvili. Ale pozdě v noci jsem občas zaslechla, jak si šeptají o tom, že povstalci osvobodili učenecké vězně při útoku na Válečníky. Že bojovníci přepadli karavany válečnické obchodnické třídy Kupců a zavraždili příslušníky jejich vyšší třídy Význačných. Jedině povstalci se

staví Impériu na odpor. Jakkoliv jsou nepolapitelní, zůstávají jedinou zbraní, kterou Učenci mají. Jestli se někdo zvládne dostat ke kovárnám, jsou to právě oni.

Uvědomím si, že odboj by mi mohl pomoci. Na můj domov byl proveden nájezd, do základů ho vypálili a moji rodinu vyvraždili proto, že dva povstalci vyvraždili Impériu Darinovo jméno. Jestli se mi podaří odboj najít a vysvětlit jim, co se stalo, možná by mi mohli pomoci vysvobodit Darina z vězení — nejen proto, že mi to dluží, ale také proto, že žijí podle Izzatu, kodexu cti, který je tak starý jako učenecký lid sám. Vůdci odboje jsou ti nejlepší a nejodvážnější z Učenců. To mě naučili rodiče, než je Impérium zabilo. Jestliže je požádám o pomoc, odboj mě neodmítne.

Vykročím ke kovové mříži.

Nikdy jsem v serrských katakombách nebyla. Klikatí se pod celým městem, stovky mil tunelů a jeskyní, některé z nich jsou plné kostí, které se v nich za celá staletí nashromáždily. Nikdo už krypty pro pohřby nepoužívá a ani Impérium nemá katakomby zcela zmapované. Ale když ani Impérium, se vší svou mocí, nemůže povstalce vypátrat, jak je najdu já?

Nezastavíš se, dokud je nenajdeš.

Nadzvednu mříž a zírám do černé díry pod sebou. Musím tam dolů. Musím najít odboj. Protože pokud to neudělám, tak můj bratr nemá šanci. Když nenajdu bojovníky a nezískám jejich pomoc, už Darina nikdy neuvidím.

IV

ELIAS

Když s Helenou dorazíme k šerosrázské zvonici, skoro všichni ze tří tisíc studentů už jsou seřazeni ve formaci. Do rozbřesku zbývá ještě hodina, ale nevidím ani jedno ospalé oko. Místo toho davem probíhá dychtivý šum. Když naposledy někdo dezertoval, dvůr byl pokrytý námrazou.

Všichni studenti vědí, co se chystá. Zatnu a povolím pěsti. Nechci se na to dívat. Jako všichni šerosrážští studenti jsem do školy nastoupil, když mi bylo šest, a v následujících čtrnácti letech jsem byl nesčetněkrát svědkem různých trestů. Má vlastní záda jsou výmluvným důkazem školní brutality. Ale zběhové dopadnou vždycky nejhůř.

Mé tělo je napjaté jako pružina, ale nasadím nicneříkající pohled a udržuju výraz, který je prostý všech emocí. Šerosrážští mistři, centurioni, se budou dívat. Pokoušet jejich hněv ve chvíli, kdy jsem tak blízko útěku, by byla neodpuštělná hloupost.

Společně s Helenou projdeme kolem nejmladších studentů — čtyř tříd jednoročků, kteří ještě nemají masky. Ti budou mít na krveprolití nejlepší výhled. Nejmladším z nich je s bídou sedm. Nejstarším skoro jedenáct.

Když kolem jednoročků procházíme, sklopí oči. Jsme z vyšších ročníků a oni mají zakázáno nás být jen oslovit. Stojí rovně, jako by měli v zádech zabodnutý pohrabáč, šamšíry mají na zádech

повешенé přesně v pětáctyřicetistupňovém úhlu, boty naleštěné, tváře bezvýrazné jako kámen. I ti nejmladší jednoročci se už naučili ta nejdůležitější šerosrázská pravidla: poslouchej, přizpůsob se a buď zticha.

Po jednoročcích následuje prázdné místo na počest druhé úrovně šerosrázských studentů, kterým se říká pětáci, protože mnozí z nich nepřežijí pátý ročník. V jedenácti letech nás centurioni vyženou z Šerosrázu do divokých oblastí Impéria, bez šatů, jídla a zbraní, abychom tam čtyři roky přežili, jak nejlépe umíme. Přeživší pětáci se vrátí na Šerosráz, dostanou masky, stráví další čtyři roky jako kadeti a poslední dva roky coby lebky. Hel a já jsme vyšší lebky — dokončujeme poslední rok výcviku.

Centurioni nás sledují zpod podloubí lemujícího dvůr a s rukama na bičích očekávají příchod velícího důstojníka Šerosrázu. Stojí tiše jako sochy, rysy v obličeji se jim už dávno rozpustily v maskách a jakýkoliv náznak emoce je jen vzdálenou vzpomínkou.

Dotknu se své vlastní masky a přeju si, abych si ji mohl strhnout, aspoň na chvíli. Stejně jako moji spolužáci jsem dostal masku v den, kdy jsem se stal kadetem, bylo mi tehdy čtrnáct. Na rozdíl od ostatních studentů — k Heleninu nesmírnému zděšení — se mi hladké tekuté stříbro dosud nevpilo do kůže tak, jak by mělo. Nejspíš to bude tím, že kdykoliv jsem sám, tak si tu zatracenou věc sundám.

Nesnáším masku od chvíle, kdy mi ji augur — svatý muž Impéria — podal v kazetě vykládané sametem. Nenávidím ten pocit, když se na mě přísává, jako nějaký parazit. Nesnáším, jak mi tlačí na obličej a tvaruje mi kůži.

Jsem jediný student, s nímž maska ještě nesplynula — na což moji nepřátelé rádi poukazují. Poslední dobou se ale maska začala bránit a vynucuje si splnutí tím, že mi do šíje zapouští žhavá vlákna. K smrti se mi to hnusí a mám pocit, že už nejsem sám sebou. Že už sám sebou nikdy nebudu.

„Veturie.“ Když se zařazujeme k ostatním vyšším lebkám, zavolá na mě vytáhlý velitel Heleniny čety, chlapec s pískovými vlasy jménem Demetrius. „Kdo to je? Kdo je ten zběh?“

„Nevím. Přivedl ho Dex s pomocnými jednotkami.“ Rozhlédnu se po svém zástupci, ale ten ještě nedorazil.

„Slyšel jsem, že je to někdo z jednoročků.“ Demetrius zírá na dřevěný špalek u paty zvonice, který vystupuje z krvavě hnědého dláždění. Bičovací sloup. „Starší. Ze čtvrtého ročníku.“

Vyměníme si s Helenou pohled. Demetrius mladší bratr se taky pokusil dezertovat během svého čtvrtého roku na Šerosrázu, bylo mu tehdy pouhých deset let. Než ho legionáři přivlekli dovnitř před velení školy, přežil před branami tři hodiny — déle než většina ostatních.

„Možná je to někdo z lebek.“ Helena si zběžně prohlíží řady starších studentů a snaží se zjistit, jestli někdo nechybí.

„Třeba to byl Markus,“ řekne Faris, člen mé bitevní čety, a zubí se, blondaté vlasy se mu nad čelem zdvihají, jako by mu je nepořádně olízla kráva. „Nebo Zak.“

Ale takové štěstí nemáme. Markus, snědý mladík se žlutými očima, stojí v čele našich řad, společně se svým dvojčetem Zakem. Zak je druhorozený, menší a světlejší, ale stejně zlý. Hel jim říká Had a Ropucha. Zakova maska se ještě musí plně uchytit kolem očí, ale ta Markova ke svému majiteli těsně přiléhá, spojila se s ním tak dokonale, že všechny jeho rysy, dokonce i silné křivky obočí, jsou pod ní jasně viditelné. Kdyby si ji teď Markus zkusil sundat, serval by si spolu s ní i půlku obličeje. Což by rozhodně byla změna k lepšímu.

Jako by Markus zachytil můj pohled, otočí se a začne zírat na Helenu s tak dravým, majetnickým výrazem, že mě svrbí ruce, jak moc ho toužím uškrtit. *Nic, co vybočuje z normálu*, připomenu si. *Nic, kvůli čemu bys vyčníval.*

Přinutím se pohlédnout jinam. Zaútočit na Marka před celou školou by do kategorie „vyčnívající z řady“ nepochybně spadalo.

Helena si Markova vlného pohledu všimne. Zatne pěsti, ale než může Hadovi ušetřit pořádnou lekci, na dvůr vpochoduje důstojník, jehož úkolem je udržovat pořádek během oficiálního shromáždění.

„POZOR!“

Tři tisíce těl se prudce otočí dopředu, tři tisíce párů bot srazí podpatky, tři tisíce zad sebou trhne, jako by je narovнала loutkářova ruka. V následném tichu by člověk uslyšel spadnout špendlík.

Neslyšíme velitelku Šerosrázské vojenské akademie přicházet. Cítíme ji, jako člověk cítí blížící se bouři. Pohybuje se tiše, vynoří se zpod podloubí jako plavá bažinná kočka z lesního podrostu. Je celá v černém, od přiléhavého kabátku uniformy až po boty s okovanými špičkami. Světlé vlasy má jako vždy stažené do tuhé uzlu na šíji.

Je to jediná žijící ženská Maska — tedy jen do zítřka, kdy ukončí studium Helena. Ale na rozdíl od Heleny z velitelky vyzařuje smrtící chlad, jako by její šedé oči a rysy ostré jako sklo byly vyřezané z nitra ledovce.

„Přiveďte obviněného,“ poručí.

Zpoza zvonice vyjde dvojice legionářů a vleče s sebou drobnou, kulhající postavu. Demetrius vedle mě ztuhne. Šeptanda se nemýlila — dezertér je jednorodeček ze čtvrté třídy, není mu víc než deset let. Z obličeje mu kape krev, která se vsakuje do límce jeho černé bojové uniformy. Když ho vojáci pohodí před velitelku, ani se nepohne.

Při pohledu na jednorodečka neprozrazuje velitelčin stříbrný obličej vůbec nic. Ale ruka jí zabloudí k jezdeckému bičíku s hroty z modročerného přesličníkového dřeva, který jí visí u pasu. Ještě ho ale nevytáhne. Zatím.

„Jednoročku Falkonie Barrie.“ Její hlas se nese, ačkoliv je tlumený, téměř něžný. „Opustil jsi svou pozici v Šerosrázu a neměl jsi v úmyslu se vrátit. Podej vysvětlení.“

„Bez vysvětlení, pane.“ Opakuje slova, která jsme všichni velitelce řekli snad už stokrát, jediná slova, která na Šerosrázu můžete použít, když jste něco naprosto zpackali.

Udržet obličej bez výrazu a zahnat z očí emoce je těžká zkouška. Barrius bude potrestán za zločin, kterého se já sám hodlám dopustit za necelých šestatřicet hodin. Možná budu na jeho místě pozítí stát já. Zkrvavený. Zlomený.

„Pojďme se zeptat tvých vrstevníků, jaký mají názor.“ Velitelka na nás upře svůj pohled a je to jako čelit poryvu ledového horského vzduchu. „Je jednoroček Barrius vinen zradou?“

„Ano, pane!“ Řev, fanatický a zuřivý, otřese dlážděním.

„Legionáři,“ přikáže velitelka. „Odvedte ho ke sloupu.“

Následný burácející ryk ostatních studentů vytrhne Barria z mrákot, a zatímco jej legionáři přivazují ke sloupu, zmítá se a vzpouzí.

Ostatní jednoročci, ti samí kluci, s nimiž se po léta potil, bojoval a trpěl, dupou po dláždění a pěstmi rozrážejí vzduch. V řadě vyšších lebek přede mnou Markus souhlasně vykřikuje, oči mu svítí zvrácenou radostí. Zírá na velitelku s posvátnou úctou, která bývá vyhrazena božstvům.

Cítím, že mě někdo sleduje. Jeden z centurionů po mé levici se dívá. *Hlavně nevyčnívat.* Zdvihnu pěst, připojím se k radostnému pokřiku ostatních a sám sebe za to nenávidím.

Velitelka vytáhne bič a hladí ho, jako by to byl její milenec. Pak jej nechá se zahvízdnutím dopadnout na Barriova záda. To, jak Barrius zalapá po dechu, se rozlehne po celém nádvoří a všichni studenti utichnou, spojeni ve sdílené, byť kratinké chvíli soucitu. Šerosrázských pravidel je tolik, že je nemožné některá

z nich aspoň občas neporušit. Všichni už jsme k tomu sloupu byli někdy přivázaní. Všichni už jsme někdy pocítili kousnutí velitelčina biče.

Ticho netrvá dlouho. Barrius křičí, studenti odpovídají řevem a zasypávají ho posměšky. Markus je nejhlasitější ze všech, naklání se dopředu a samým vzrušením skoro plive. Faris souhlasně mručí. Dokonce i Demetrius se zmůže na jeden dva výkřiky, avšak jeho zelené oči jsou ploché a vzdálené, jako by se nacházel někde úplně jinde. Helena vedle mě se taky zapojuje do pokřiku, ale ve výrazu její tváře se neodráží radost, jen strohý smutek. Šerosrážská pravidla vyžadují, aby hlasitě vyjádřila své rozhořčení nad zběhovou zradou. A tak to udělá.

Velitelka se zdá být vůči všemu tomu povyku netečná, plně se soustředí na svou práci. Její paže se zdvihá a klesá s elegancí tanečnice. Chodí kolem Barria, jehož hubené končetiny se začínají poddávat, a po každé ráně se zastaví a bezpochyby přemýšlí, jak to udělat, aby ta další bolela ještě víc než všechny předchozí.

Po pětadvaceti ranách ho chytí za ochablý hubený krk a otočí ho směrem k obecenstvu. „Podívej se jim do tváří,“ řekne. „Do tváří těch, které jsi zradil.“

Barriovy oči se prosebně rozhlédnou po nádvoří a hledají kohokoliv, kdo by mu projevil aspoň špetku soucitu. Měl být moudřejší. Jeho pohled padne zpátky na dlažbu. Jásot pokračuje a bič znovu zasviští. A znovu. Barrius se zhroutl na bílé dláždění a kolem něj se rychle rozšiřuje kaluž krve. Jeho pohled se třese. Doufám, že už o sobě neví. Doufám, že už nic necítí.

Donutím se dál přihlížet. *To kvůli tomuhle odcházíš, Eliasi. Aby ses ničeho podobného už nikdy nemusel účastnit.*

Z Barriových úst se vydere klokotavé zaúpění. Velitelčina ruka klesne a celé nádvoří ztichne. Slyším, jak zběh dýchá. Nádech. Výdech. A pak už nic. Nikdo nejásá. Rozední se a sluneční paprsky

se rozbíhají po obloze nad ebenově černou šerosrázskou zvonící jako zkrvavené prsty a všechny, kdo stojí na nádvoří, halí do křiklavě rudého oparu.

Než si velitelka zastrčí bič zpátky za opasek, otře ho o Barriovu uniformu. „Odneste ho k dunám,“ přikáže legionářům. „Pro mrchožrouty.“ Pak si prohlédne nás ostatní.

„Povinnost především, až do smrti. Pokud zradíte Impérium, budete dopadeni a zaplatíte za to. Odchod.“

Řady studentů se rozcházejí. Dex, který dezertéra přivedl, se tiše vytratí, jeho pohledný tmavý obličej působí dojmem, jako by mu bylo na zvracení. Faris se pomalu šine za ním, bezpochyby proto, aby Dexe poplácal po zádech a navrhl mu, že na své trápení nejlépe zapomene v bordelu. Demetrius odkráčí pryč sám a já vím, že vzpomíná na ten den před dvěma lety, kdy se musel dívat, jak jeho mladší bratr umírá stejně jako dnes Barrius. Další pár hodin nebude schopen promluvit. Ostatní studenti se z nádvoří rychle ztrácejí a pořád rozebírají bičování.

„...jenom třicet ran, ten chcípák...“

„...slyšel jsi, jak vzdychal? Jako vyděšená holka...“

„Eliasi.“ Helenin hlas je stejně jemný jako dotek její ruky na mé paži. „Pojď odtud. Uvidí tě velitelka.“

Má pravdu. Všichni odcházejí. Měl bych taky jít.

Ale nedokážu to.

Nikdo se na Barriovy zkrvavené ostatky ani nepodívá. Je to zrádce. Nic neznamená. Ale někdo by tu měl zůstat. Někdo by pro něj měl truchlit, aspoň chvíli.

„Eliasi,“ řekne Helena, tentokrát naléhavě. „Pojď už. Uvidí tě.“

„Potřebuju ještě chvíli,“ odpovím. „Běž sama.“

Chce se se mnou hádat, ale její přítomnost budí pozornost a já neustoupím. Odchází a naposledy se za mnou otočí. Když odejde, rozhlédnu se a vidím, že mě velitelka sleduje.

Naše pohledy se protnou napříč nádvořím a snad posté mě znovu zarazí, jak moc jsme odlišní. Já mám černé vlasy, ona světlé. Moje kůže zlatohnědě září, zatímco její je bílá jako křída. Její ústa jsou neustále odmítavě zkřivená, kdežto já vypadám pobaveně dokonce i ve chvílích, kdy mě zrovna nic nerozveselilo. Já mám široká ramena a měřím skoro dva metry, ona je ještě menší než učenecké ženy, s klamavě útlou postavou.

Ale každému, kdo nás vidí stát vedle sebe, dojde, jaký vůči sobě máme vztah. Zdědil jsem po matce vystouplé lícni kosti a světle šedé oči. To po ní mám nemilosrdný instinkt a rychlost, díky nimž jsem nejlepším studentem Šerosrázu za posledních dvacet let.

Matka. To není to správné slovo. Slovo *matka* vyvolává představu tepla, lásky a něhy. A ne někoho, kdo opustí dítě v poušti obývané Domorodci sotva několik hodin po narození. To slovo v sobě nemá roky ticha a nesmiřitelné nenávisti.

Tato žena, která mě porodila, mě naučila mnoho věcí. Jednou z nich je sebeovládání. Zadupu v sobě zuřivost a odpor, potlačím všechny emoce. Ona svraští čelo, lehce zkříví ústa a zvedne ruku ke krku, kde její prsty bloudí po spirále podivného modrého tetování, které jí vykukuje zpod límce.

Čekám, že ke mně přijde a bude chtít vědět, co tu ještě dělám a proč ji provokuju pohledem. Ale neudělá to. Místo toho se na mě ještě chvíli dívá, pak se otočí a zmizí v podloubí.

Zvonice odbije šestou a zavíří bubny. *Všichni studenti do jídelny.*

U paty zvonice sbírají legionáři to, co zbylo z Barria, a odnášejí ho pryč.

Nádvoří je tiché a prázdné, až na mě. Zírám na louži krve v místech, kde ještě před chvílí stál chlapec, a mrazí mě při pomyšlení, že pokud nebudu opatrný, skončím úplně stejně jako on.

V

LAIA

Ticho v katakombách je nesmírné jako noc, když nesvítí měsíc, a zrovna tak strašidelné. Což neznamená, že by chodby byly prázdné. Jakmile se protáhnu dovnitř, přes bosé nohy mi přeběhne krysa a kousíček od mého obličeje se na vlákne spustí průhledný, jako pěst velký pavouk. Kousnu se do ruky, abych nevykřikla.

Zachraň Darina. Najdi odboj. Zachraň Darina. Najdi odboj.

Někdy ta slova šeptám. Většinou si je ale opakuju v duchu. Nutí mě jít dál, je to zaklínadlo zahánějící strach, který mi ohlodává mysl.

Vlastně si vůbec nejsem jistá, co bych měla hledat. Tábor? Úkryt? Jakéhokoliv živého tvora, s výjimkou hlodavců?

Vzhledem k tomu, že většina imperiálních kasáren se nachází východně od Učenecké čtvrti, zamírím na západ. I v místech, která jsou nejvíc vzdálená otevřené obloze, dokážu neomylně ukázat směr, kde vychází a kde zapadá slunce, směr k Antiu, hlavnímu městu Impéria na severu, a Naviu, hlavnímu jižnímu přístavu. Tenhle smysl mám v sobě odmalička. Když jsem byla malá a Serra se mi nejspíš měla zdát obrovská, vždycky jsem se dokázala zorientovat.

To mě povzbudí — aspoň nebudu bloudit v kruhu.

Na okamžik do katakomb proniknou skrze mříž sluneční paprsky a slabě osvětlí podlahu. Držím se blízko stěny plné krypt a polykám odpor, který ve mně budí puch rozkládajících se kostí.

Krypta je dobrý úkryt, když se válečnická hlídka dostane příliš blízko. *Kosti jsou jen kosti, říkám si. Zato hlídka tě zabije.*

Za denního světla je snazší potlačit pochybnosti a přesvědčit sebe samu, že odboj najdu. Ale bloudím v podzemí už celé hodiny a světlo nakonec začne slábnout a padne noc, spustí se mi před očima jako opona. Spolu s ní mi do mysli vtrhne strach jako řeka, která protrhla přehradu. Každé bouchnutí je pomocný voják, každé zaškrábání je horda krys. Katakomy mě pohltily, jako když krajta spolkně myš. Otřesu se a vím, že moje šance na přežití je skutečně myší.

Zachraň Darina. Najdi odboj.

V žaludku se mi hlad splétá do uzlíků a hrdlo mi spaluje žízeň. V dálce zahlédnu mihotající se pochodeň a jako můra mám chuť k ní zamířit. Ale pochodeň označuje území Impéria a pomocní vojáci, kteří v tunelu hlídkují, jsou nejspíš Plebejci, nejnižší třída Válečníků. Jestli mě tady dole chytí skupina Plebejců, nechci ani pomyslet na to, co se mnou udělají.

Připadám si jako zbabělé zvíře, které se někdo snaží ulovit, a přesně tak mě vnímá Impérium — vnímá tak všechny Učence. Císař prohlašuje, že jsme svobodný lid požívající jeho shovívavosti. Ale to je výsměch. Nesmíme vlastnit majetek ani navštěvovat školy a sebemenší prohřešky se trestají otroctvím.

S nikým jiným se tak drsně nezachází. Domorodce chrání dohoda. Během invaze přijali nadvládu Válečníků výměnou za právo svobodného pohybu pro své příslušníky. Námořníky chrání moře a obrovské zásoby koření, masa a železa, s nimiž obchodují.

Jen s Učenci se v Impériu zachází jako s odpadem.

Tak se Impériu vzepři, Laio, slyším Darinův hlas. Zachraň mě. Najdi odboj.

Kvůli tmě musím jít čím dál tím pomaleji, až se nakonec skoro plazím. Tunel, v němž se nacházím, se zužuje, zdi se na mě tlačí.

Po zádech mi teče pot a chvěju se po celém těle — nesnáším uzavřené prostory. Můj dech se nepravdělně rozléhá. Někde přede mnou dopadá v osamělých kapkách na zem voda. Kolik duchů tady nejspíš straší? Kolik pomstychtivých duší se těmito tunely prohání?

Tak dost, Laio. Nic takového jako duchové není. Jako malá jsem strávila spousty hodin tím, že jsem poslouchala domorodé vyprávěče, jak tkají své báje o neskutečných bytostech: o Temnonošovi a dalších džinech, o ghúlech, ifritech, démonech a přízracích.

Někdy se ty příběhy přelily do nočních můr. Když se to stalo, Darin zaháněl moje obavy. Učenci na rozdíl od Domorodců nejsou pověřiví a Darin si vždycky udržoval zdravou učeneckou skepsi. Žádní duchové nejsou, Laio. V mysli slyším jeho hlas, zavřu oči a představuju si, že je se mnou, a uklidňuju se jeho vyrovnanou přítomností. *Ani žádní démoni. Nic takového neexistuje.*

Ruka mi zabloudí k náramku na paži, jako vždycky, když potřebuju nabrat sílu. Už je skoro černý a ztratil lesk, ale mně to vyhovuje, přitahuje tak méně pozornosti. Nahmatám ve stříbru vzorek, sled spojených linek, který znám tak dobře, že ho vídám ve snech.

Matka mi ten náramek dala, když jsem ji viděla naposledy. Bylo mi pět.

Je to jedna z mála jasných vzpomínek, které na ni mám — skořicová vůně jejích vlasů, jiskra v jejích očích, které měly barvu mořské bouře.

Pohlídej mi ho, cvrčku. Jenom na týden. Než se vrátím.

Co by asi řekla teď, kdyby věděla, že jsem sice ohlíkala náramek, ale ztratila jejího jediného syna? Že jsem zachránila vlastní krk, a obětovala bratra?

Naprav to. Zachraň Darina. Najdi odboj. Pustím náramek a klopytám dál.

Chvilí poté za sebou zaslechnu první zvuky.

Šepot. Zavržení boty na kameni. Kdyby v kryptách nebylo takové ticho, pochybuju, že bych si toho všimla, ty zvuky nejsou vůbec hlasité. Příliš tiché na pomocného vojáka. Příliš kradmé na odboj. Masky? Srdce mi zabuší a já se otočím a prohledávám dehtovou temnotu. Masky se dokážou plížit tmou stejně snadno, jako kdyby byli napůl démoni. Čekám jako přimrazená, ale katakomby znovu ztichnou. Nehýbu se. Nedýchám. A nic neslyším. Krysa. Byla to jenom krysa. *Možná nějaká hodně velká...*

Když se odvážím udělat další krok, ucítím závan kůže a spalovaného dřeva — lidských pachů. Padnu k zemi a šátrám rukama po podlaze ve snaze najít nějakou zbraň — kámen, klacek, kost — cokoliv, co by mi pomohlo zahnat toho, kdo mě sleduje, ať už je to kdokoliv. Pak dopadne troudu na křesací kámen, vzduch rozrazí zapraskání a ve chvíli se bleskově rozhoří louč.

Stojím na místě a rukama si zakrývám obličej, otisk plamene mi tepe pod víčky. Když násilím otevřu oči, rozeznám půl tuctu postav v kápích, které stojí v kruhu kolem mne. Všechny drží napjaté luky a míří mi na srdce.

„Kdo jsi?“ zeptá se jedna z postav a přistoupí blíž. Jeho hlas je chladný a plochý jako hlas legionáře, ale nemá rozsah a výšku hlasu Válečníka. Holé paže má samý sval a pohybuje se s ladnou grácií. V jedné ruce drží nůž, jako by to byla prodloužená část jeho těla, a v druhé louč. Snažím se rozeznat jeho oči, ale má je zakryté kápi. „Mluv.“

„Já...“ Po hodinách ticha se zmůžu stěžít na skřek. „Hledám...“

Proč jsem si to předem nepromyslela? Nemůžu jim říct, že hledám odboj. Nikdo, komu v hlavě zbyla aspoň polovina mozku, by nepřiznal, že hledá povstalec.

„Prohledejte ji,“ přikáže muž, když nic jiného neříkám.

Další z postav, drobná a ženská, si pověsí luk na záda. Louč za ní zaprská a uvrhne její tvář do hlubokého stínu. Na Válečníci

je moc malá a kůže na jejích rukou není tmavá jako kůže Námořníků. Je to nejspíš Učenka nebo Domorodka. Možná se s ní domluvím.

„Prosím,“ řeknu. „Nechte mě..“

„Zmlkni,“ řekne muž, který mluvil předtím. „Sano, našlas něco?“

Sana. Učenecké jméno, krátké a jednoduché. Kdyby to byla Válečnice, nejspíš by se pyšnila jménem jako Agrippina Kassia, Chrysilla Aromana nebo něčím podobně dlouhým a nabubřelým.

Ale to, že je Učenka, ještě neznamená, že jsem v bezpečí. Slyšela jsem zvěsti o učeneckých zlodějích, kteří číhají v katakombách a občas vylézají na povrch skrz mříže, aby po něčem chňapli, někoho přepadli a většinou zabili všechny poblíž, než se zase ztratí do svého doupěte.

Sana mi prohledává nohy a ruce. „Náramek,“ řekne. „Možná je to stříbro. Nevím.“

„Ten mi neberte!“ škubnu sebou a luky, které zloději předtím maličko sklonili, vyletí zpátky. „Prosím, nechte mě jít. Jsem Učenka. Jedna z vás.“

„Udělej to,“ řekne muž. Pak dá znamení zbytku skupiny a ti se začnou stahovat zpátky do chodeb.

„Je mi to líto.“ Sana si povzdechne, ale má v ruce dýku. O krok ustoupím.

„Nedělejte to. Prosím.“ Propletu si prsty, aby nebylo vidět, jak se chvějí. „Patřil mé matce. Je to jediná věc, která mi po celé rodině zůstala.“

Sana skloní nůž, ale pak na ni zavolá vůdce zlodějů. Když vidí její nerozhodnost, vykročí směrem k nám. V tu chvíli mu dá jeden z mužů signál. „Keenane, pozor. Pomocná hlídka.“

„Do dvojic a rozejděte se.“ Keenan skloní pochodeň. „Když půjdou za námi, odveďte je od základny, jinak si to zodpovíte. Sano, seber té holce to stříbro a jdeme.“

„Nemůžeme ji tu nechat,“ řekne Sana. „Najdou ji. A víš, co udělají.“

„To není naše starost.“

Sana se nehýbe a Keenan jí vrazí do ruky louč. Když mě chytí za paži, Sana se postaví mezi nás. „Stříbro sice potřebujeme,“ řekne, „ale ne od našich vlastních lidí. Nech ji být.“

Tunelem se rozlehne nezaměnitelná ostrá kadence válečnických hlasů. Ještě ani nezahlédli světlo loučí, ale za pár vteřin tu budou.

„K čertu s tím, Sano.“ Keenan se pokouší kolem ženy projít, ale ona ho odstrčí s tak překvapivou silou, až jí spadne kápe. Když světlo louče ozáří její tvář, zalapám po dechu. Ne proto, že je starší, než jsem čekala, nebo kvůli urputné nevraživosti v její tváři, ale proto, že na jejím krku vidím vytetovanou vysoko zdviženou sevrěnou pěst s plamenem v pozadí. A pod ní slovo *Izzat*.

„Vy... vy jste...“ Nedokážu ta slova ze sebe vypravit. Keenan upře oči na tetování a zakleje.

„Tak, a máš to,“ řekne Saně. „Teď už ji tu nemůžeme nechat. Jestli jim řekne, že nás viděla, nahrnou se sem do tunelů jako potopa, dokud nás nenajdou.“

S brutální rychlostí uhasí louč, popadne mě za ruku a táhne mě za sebou. Když zakopnu a dopadnu na jeho tvrdá záda, prudce otočí hlavu a já na vteřinu zachytím rozhněvaný záblesk v jeho očích. Ovane mě jeho ostrý, kouřový pach.

„Mrzí mě...“

„Buď zticha a dávej pozor, kam šlapeš.“ Je blíž, než jsem si myslela, cítím jeho teplý dech těsně u ucha. „Nebo ti vrazím takovou, že ztratíš vědomí, a nechám tě v jedné z těch krypt. A teď hybaj.“ Hryznu se do rtu a jdu za ním, snažím se nemyslet na jeho hrozbu a místo toho se soustředím na Sanino tetování. *Izzat*. Je to slovo ve staré reištině, v jazyce, kterým Učenci mluvili předtím, než si

je podrobili Válečníci a přinutili všechny mluvit serransky. Izzat znamená mnoho věcí. Sílu, čest, hrdost. Ale v minulém století to slovo začalo znamenat jednu konkrétní věc: svobodu.

Není to žádná banda zlodějů. Je to odboj.

VI

ELIAS

Barriovy výkřiky mě pálí v mozku ještě celé hodiny. Vidím, jak jeho tělo padá k zemi, slyším jeho poslední sípavé nádechy, cítím pach jeho krve na dláždění.

Úmrtí studentů mě většinou tak silně nezasáhne. Neměla by — smrtka je naše stará známá. Všechny na Šerosrázu už někdy na chvíli doprovázela. Ale vidět umírat Barria bylo jiné. Po zbytek dne jsem popudlivý a roztržitý.

Moje podivná nálada nezůstane bez povšimnutí. Zatímco se vleču na bojové cvičení se skupinou dalších vyšších lebek, uvědomím si, že se mě Faris už potřetí ptá na tu samou věc.

„Ty se tváříš, jako kdyby tvoje nejoblíbenější holka zrovna chytila syfla,“ řekne, když zamumlám omluvu. „Co se ti sakra stalo?“

„Nic.“ Až pozdě si uvědomím, jak našťavaně můj hlas zní, jako by vůbec nepatřil lebce, která se již brzo stane Maskou. Měl bych být vzrušený — natěšený k prasknutí.

Faris a Dex si vymění pochybovačný pohled a já spolknou zaklení.

„Určitě?“ zeptá se Dex. Dex hraje podle pravidel. Vždycky hrál podle pravidel. Pokaždé když se na mě podívá, vím, že přemýšlí o tom, proč se mnou ještě nesplynula maska. *Odprejskni*, chce se mi říct. Ale pak si uvědomím, že nechce slídit. Je to můj přítel a opravdu si o mě dělá starost. „Dneska ráno,“ řekne, „na bičování, jsi byl...“

„Hej, nechte toho chudáka na pokoji.“ Zezadu k nám přijde Helena, zářivě se na Dexe s Faridem usměje, a když vstupujeme do zbrojnice, ledabyle mi položí ruku kolem ramen. Pokývne směrem ke stojanu se šamširy. „Do toho, Eliasi. Vyber si zbraň. Vyzývám tě na souboj. Tři kola, kdo dvakrát vyhraje, je vítěz.“

Obrátí se k ostatním a něco zašeptá, zatímco já odcházím. Zdvihnu tupý cvičný šamšír a zkouším, jak je vyvážený. Za okamžik vedle sebe cítím její chladnou přítomnost.

„Cos jim řekla?“ zeptám se.

„Že tě uhání dědeček.“

Přikývnu. Nejlepší lži se vždycky zakládají na pravdě. Dědeček je Maska a jako většina Masek se nespokojí s ničím menším než s dokonalostí.

„Díky, Hel.“

„Nemáš zač. Můžeš mi to oplatit tím, že se dáš dohromady.“ Když se zamračím, založí si ruce v bok.

„Dex je tvůj velitel čtyř a tys ho ani nepochválil, když chytil zběha. Všiml si toho. Všimla si toho celá četa. A při bičování jsi... no, nebyl jsi tam s námi.“

„Jestli tím chceš říct, že jsem se hlasitě nedožadoval krve desetiletého kluka, tak to máš pravdu.“

Její oči zpřísní, dost na to, abych pochopil, že se mnou částečně cítí, i když by to nikdy nepřiznala.

„Markus si všiml, že ses tam po bičování zdržel. On a Zak budou všem vykládat, že se ti ten trest zdál příliš tvrdý.“

Pokrčím rameny. Jako by mě zajímalo, co o mně Had s Ropuchou rozhlašují.

„Nechovej se jako pitomec. Markus by dědicovi rodu Veturiů moc rád den před promocií zkazil kariéru.“ Když mluví o mé rodině, jedné z nejstarších a nejváženějších v Impériu, použije náš oficiální titul. „Vždyť tě skoro obviňuje z podněcování ke vzpouře.“

„Ten mě obviňuje z podněcování ke vzpouře každý druhý týden.“
„Ale tentokrát sis o to koledoval.“

Rychle se jí podívám do očí a na jeden napjatý okamžik mám pocit, že všechno ví. Ale v jejím pohledu není hněv ani odsouzení. Jenom starost.

Vypočítává na prstech mé hříchů. „Jsi velitel čety, která má hlídku, ale nepřivedeš Barria ty sám. Udělá to za tebe tvůj zástupce, a ty ho ani nepochválíš. Stěží potlačuješ rozhořčení, když zběha potrestají. Nemluv o tom, že do promoce zbývá jeden den a maska s tebou teprve začala splývat.“

Čeká na mou reakci, a když žádná nepřijde, povzdychne si.

„Pokud nejsi ještě hloupější, než vypadáš, dokonce i ty bys měl vidět, jakým dojmem to působí. Jestli tě Markus nahlásí Černé hlídce, budou mít důvod poctit tě návštěvou.“

Po krku mi přejede záchvěv neklidu. Černá hlídka má za úkol zajišťovat loajalitu armády. Nosí znamení jistého ptáka. Jejich vůdce se po svolení vzdá svého jména a nechá si říkat prostě Krkavec. Je císařovou pravou rukou a druhým nejmocnějším mužem v celém Impériu. Stávající Krkavec má ve zvyku nejprve mučit a teprve potom se vyptávat. Po jedné půlnoční návštěvě těch parchantů v černých uniformách bych skončil na pár týdnů na ošetřovně. A celý můj plán by byl v troskách.

Snažím se neprobodávat Helenu pohledem. Musí to být pěkné, tak urputně věřit tomu, čím nás Impérium krmí. Proč nemůžu být jako ona — jako všichni ostatní? Protože mě opustila matka? Protože jsem strávil prvních šest let života s Domorodci, kteří mi místo surovosti a zášti vštěpovali slitování a soucit? Protože jsem si místo s potomky Význačných hrával s dětmi Domorodců, Námořníků a Učenců?

Hel mi podává šamšír. „Zařaď se mezi ostatní,“ řekne. „Prosím, Eliasi. Jenom na jeden den. Pak budeme volní.“

Přesně tak. Budeme mít možnost se svobodně přihlásit do služby jako plnohodnotní imperiální poskoci a potom povedeme muže na smrt v nekonečných pohraničních válkách s Barbary a Divochy. Ti z nás, které neodvelí do pohraničí, dostanou na starosti města, kde budeme honit bojovníky odboje nebo námořnické špehy. Budeme svobodní, to se ví. Budeme moci svobodně chválit císaře. Svobodně znásilňovat a zabíjet.

Je zvláštní, že mi to nepřipadá jako svoboda.

Nechám si to pro sebe. Helena má pravdu. Přitahuju k sobě moc pozornosti a Šerosráz je místo, kde by k sobě člověk neměl přitahovat žádnou pozornost. Když dojde na podněcování ke vzpouře, studenti jsou jako žraloci. Stačí pouhý náznak a už se hemží.

Po zbytek dne se snažím chovat co nejvíc jako Maska těsně před promoci — samolibě, surově, agresivně. Připadám si, jako bych se pomazával špínou.

Když se večer vrátím do své cely a můžu si užít několik vzácných minut volného času, strhnu si z obličeje masku a pohodím ji na polní lehátko. Oddechnu si, když tekutý kov povolí. Při pohledu na svůj odraz v lesklém povrchu masky se ušklíbnu. I s těmi hustými černými řasami, kvůli kterým si mě Faris s Dexem tak rádi dobírají, se mé oči tolik podobají těm matčiným, že se na ně nemůžu ani podívat. Nevím, kdo je můj otec, a už se o to ani nezajímám, ale nejmíň postě si přeju, abych po něm měl aspoň oči.

Jakmile uprchnu z Impéria, už na tom nebude záležet. Lidé uvidí mé oči, ale velitelka se jim nevybaví. Budou si myslet, že jsem zkrátka jeden z Válečníků. Mnoho Válečníků se potuluje na jihu, jsou to kupci, žoldnéři, řemeslníci. Budu jedním z mnoha set.

Venkovní zvonice odbije osmou. Dvanáct hodin do promoce. Třináct do konce obřadu. Další hodina na zdvořilosti. Rod Veturiů je významný a dědeček bude chtít, abych si potřásl rukou se spoustou lidí... Ale nakonec se ztratím a pak...

Svoboda. Konečně.

Žádný student nikdy nezběhl po promoci. A proč by to taky měli dělat? K útěku je dohání pekelný šerosrázský režim. Ale když se dostaneme ven, svěří nám velení, pošlou nás na misi. Získáme peníze, postavení, úctu. Dokonce i ten nejnižší Plebejec se může dobře oženit, stane-li se Maskou. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by se k takovým vyhlídkám neotočil zády, zvláště po téměř patnácti letech výcviku.

Což znamená, že zítřek je skvělým dnem pro útěk. Dva dny po promoci budou probíhat ve znamení naprostého šílenství — večírky, večere, plesy, hostiny. Jestliže zmizím, nikdo se po mně nebude shánět aspoň jeden celý den. Budou si myslet, že jsem se opil do němoty doma u některého z kamarádů.

Průchod, který vede zpod mého krbu do serských katakomb, tepe na okraji mého zorného pole. Trvalo mi tři měsíce, než jsem ten zatracený tunel vykopal. A další dva, než jsem jej opevnil a ukryl před zvědavýma očima pomocných vojáků. A ještě další dva měsíce, než jsem zmapoval cestu vedoucí skrze katakomby pryč z města.

Šedm měsíců bezesných nocí, ohlížení se přes rameno a snahy chovat se normálně. Jestliže se mi podaří utéct, tak to za to všechno stálo. Vtom zavíří bubny oznamující začátek promoční hostiny. O několik vteřin později někdo klepe na dveře. *A sakra.* Měl jsem se setkat s Helenou před kasárnami, a ještě nejsem ani oblečený. Helena zaklepe znovu. „Eliasi, přestaň si natáčet řasy a pojď. Jdeme pozdě.“

„Počkej chvíli,“ řeknu. Ve chvíli, kdy si svléknu bojovou uniformu, se otevrou dveře a dovnitř vpochoduje Helena. Když mě vidí napůl svlečeného, od krku nahoru se jí rozlije ruměncem a otočí se. Zdvihnu obočí. Helena mě viděla nahého už asi tak stokrát — když jsem byl zraněný, nemocný nebo když jsem se snažil přežít některé

z velitelčinych posilovacích cvičení. Teď už by při pohledu na můj nahý trup měla jenom otočit oči v sloup a hodit po mně košili.

„Laskavě sebou hni, ano?“ Neobratně se snaží prolomit ticho. Strhnu z háku na zdi slavnostní uniformu a rychle si ji zapnu. Její neohrabanost mě znervózňuje. „Kluci šli napřed. Řekli, že nám budou držet místa.“

Helena si promne šerosrázské tetování na šíji — čtverhranný černý diamant se zakřivenými stěnami, který každému studentovi vytetují hned po příchodu do školy. Helena to snášela lépe než většina našich spolužáků. Byla stoická a neplakala, zatímco my ostatní jsme natahovali.

Auguři nikdy nevysvětlili, proč bývá v každé generaci šerosrázských studentů pouze jedna dívka. Neřekli to ani Heleně. Ať už k tomu mají jakýkoliv důvod, je jasné, že si nevybírají náhodně. Helena je možná jediná dívka na škole, ale rozhodně není jen tak samo sebou, že je v naší třídě třetí nejlepší. Ze stejného důvodu se třídní násilníci rychle naučili, že je lepší nechat ji na pokoji. Je chytrá, rychlá a nemilosrdná.

V černé uniformě, se zářivým copem, který jí obepíná hlavu jako koruna, je krásná jako první zimní sníh. Sleduju její dlouhé prsty na zátylku, vidím, jak si olizuje rty. Přemýšlím, jaké by bylo ty rty políbit, postrčit ji k oknu a přitisknout své tělo na její, vytahat jí z vlasů sponky a cítit mezi prsty jejich měkkost.

„Ehm... Eliasi?“

„No...“ Uvědomím si, že na ni zírám, a proberu se. *Fantazírovat o své nejlepší kamarádce, Eliasi. Jak ubohé.* „Promiň. Jsem jenom... unavený. Půjdeme.“

Hel se na mě zvláštěně podívá a pokývne směrem k mé masce, která stále leží na posteli. „To by se ti mohlo hodit.“

„Jasně.“ Vyjít ven bez masky je přestupek, který se trestá bičováním. Nikoho z lebek jsem neviděl bez masky od doby, kdy nám

bylo čtrnáct. A kromě Heleny nikdo z nich od té doby neviděl můj obličej.

Nasadím si masku a snažím se neotřást, když se ke mně lačně přísaje. *Ještě jeden den*. A pak už si ji sundám navždycky.

Když vyjdeme z kasáren, zaduní bubny ohlašující západ slunce. Modré nebe tmavne do fialova a spalující pouštní vzduch chladne. Večerní stíny se vpíjejí do černých šerosrázských zdí, a kostkám podobné budovy se tak zdají nepřírozeně velké. Mé oči těkají temnotou a hledají hrozby, což jsem se naučil během let, kdy jsme byli pětáci. Na chvíli mám pocit, že se na mě stíny dívají. Ale pak ten pocit zmizí.

„Myslíš, že na promoci přijdou auguři?“ zeptá se Hel.

Ne, mám chuť odseknout. *Naši svatí muži mají na práci lepší věci, třeba zavírat se do jeskyní a zkoumat ovčí vnitřnosti*.

Nakonec řeknu jen: „Pochybuju o tom.“

„Po pěti stech letech už je to pro ně asi nuda.“ Helena to prone-se bez špetky ironie a mě naprostá hloupost té představy až zabolí. Jak může někdo tak inteligentní jako Helena opravdu věřit tomu, že auguři jsou nesmrtelní?

Koneckonců ale není sama. Válečníci věří, že moc augurů pochází od duchů mrtvých, jimiž jsou posedlí. Zejména Masky chovají augury ve velké úctě, protože právě oni rozhodují o tom, které válečnické děti budou studovat na Šerosrázu. To oni nám dávají masky. Učili nás, že právě auguři před pěti sty lety postavili Šerosráz za jediný den.

Těch rudookých parchantů je sice jenom čtrnáct, ale během nemnoha příležitostí, kdy se objeví na veřejnosti, se jim všichni podřizují. Mnoho imperiálních vůdců — generálové, Krkavec, a dokonce sám císař — vykonává každoroční pouť k horskému doupěti augurů a dožadují se rady o státních záležitostech. A ačkoliv musí být každému, kdo nemá v hlavě seno, jasné, že je to

banda šarlatánů, jsou v celém Impériu oslavováni nejen jakožto nesmrtelné bytosti, ale také jako věštcí a ti, kdo umějí číst myšlenky.

Většina šerosrázských studentů vidí augury dvakrát v životě: když nás přijímají na Šerosráz a když nám dávají masky. Nicméně pro Helenu měli tito svatí muži vždycky zvláštní kouzlo — takže mě nepřekvapuje, že by si je přála mít na promoci.

Heleny si sice vážím, ale v tomhle se neshodneme. Válečnické mýty jsou zrovna tak věrohodné jako domorodé povídačky o džinech a Temnonošovi.

Dědeček je jedním z mála mezi Maskami, kdo na ty nesmysly o augurech nevěří, a já si v hlavě opakuju jeho mantru: *Bitevní pole je mou svatyní. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti je mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.* Tahle mantra je vše, co jsem kdy v životě potřeboval.

Musím vynaložit veškerou sílu, abych se ovládl a udržel jazyk na uzdě. Helena si toho všimne.

„Eliasi,“ řekne. „Jsem na tebe pyšná.“ Mluví podivně formálním tónem. „Vím, jak jsi musel bojovat. Tvoje matka...“ Rozhlédne se kolem sebe a ztiší hlas. Velitelka má špehy všude. „Matka na tebe byla tvrdší než na kohokoliv jiného z nás. Ale tys jí ukázal. Tvrdě jsi pracoval. Všechno jsi udělal správně.“

Její hlas zní tak upřímně, že na okamžik zaváhám. Za dva dny už takové věci říkat nebude. Za dva dny mě bude nenávidět.

Pamatuj na Barria. Pamatuj na to, co od tebe budou očekávat po promoci.

Štouchnu ji do ramene. „Snad se z tebe kvůli mně nestává cítá?“

„Nech toho, ty hovado.“ Praští mě do ruky. „Snažila jsem se být hodná.“

Můj smích je falešně srdečný. *Až uteču, pošlou tě, abys mě chytla. Tebe a ty ostatní, kterým říkám bratři.*

Dojdeme k jídelně a kakofonie, která se rozléhá uvnitř, nás zasáhne jako vlna — smích, chvástání a pronikavý hovor tří tisíc mladých mužů těsně před prázdninami nebo promoci. Ve velitelské přítomnosti se nikdy nebavíme tak hlasitě, takže se trochu uvolním a jsem rád, že se jí můžu vyhnout.

Hel mě táhne k jednomu z dvanácti dlouhých stolů, kde Faris obšťastňuje zbytek našich přátel historkou o své poslední eskapádě v nábrežních bordelech. Dokonce i Demetriovi, jehož neustále pronásleduje přízrak mrtvého bratra, to vyloudí úsměv na tváři.

Faris se chlípně zasměje a významně se na nás podívá. „Že vám to ale trvalo.“

„Veturius se kvůli vám chtěl načančat.“ Hel se prodere kolem Farida, jehož tělo připomíná balvan, a posadíme se. „Musela jsem ho odtáhnout od zrcadla.“

Zbytek stolu zařičí smíchy a Leandr, jeden z Heleniných vojáků, se dožaduje konce Faridova příběhu. Vedle mě se Dex hádá s Heleniným druhým zástupcem, Tristasem. Je to upřímný, tmavovlasý chlapec se zdánlivě nevinnýma, širokýma modrýma očima. Na paži má velkými tiskacími písmeny vytetované jméno své snoubenky, AELIA.

Tristas se nakloní dopředu. „Císařovi je skoro sedmdesát a nemá žádného mužského potomka. Tenhle rok to možná přijde. Rok, kdy auguři vyberou nového císaře. Novou dynastii. Mluvili jsme o tom s Aeliou..“

„Každý rok si někdo myslí, že už přišel čas.“ Dex obrátí oči v sloup. „A každý rok to dopadne stejně. Řekni Tristasovi, že je pitomec.“

„Trisasi, jsi pitomec.“

„Ale auguři říkají, že..“

Pohrdlivě si odfrknu a Helena se na mě přísně podívá. *Nech si své pochybnosti pro sebe, Eliasi. Začnu se věnovat nakládání jídla na dva talíře a jeden postrčím směrem k ní.*

„Na,“ řeknu. „Dej si trochu splašek.“

„Co to vůbec je?“ Hel dloubne do kaše na talíři a opatrně si čichne. „Kravský hnůj?“

„Žádné skuhrání,“ prohlásí Faris s plnou pusou. „Politujte pěťáky. Po čtyřech letech veselého plundrování farem se musí vrátit k téhle břecce.“

„Spíš politujte jednoročky,“ opáčí Demetrius. „Dokážete si představit dalších dvanáct let tady? Nebo dokonce třináct?“

Na protější straně haly se většina jednoročků usmívá a chechtají se jako všichni ostatní. Ale někteří se dívají na nás, podobně jako se hladové lišky dívají na lva — lační po tom, co máme my.

Představím si polovinu z nich po smrti. Polovina těch, kteří se teď smějí, ztichne, polovina jejich živých těl vychladne. Protože právě to je čeká během let strádání a utrpení, která mají před sebou.

A budou tomu čelit životem, nebo smrtí; přijetím, nebo pochybnostmi. Ti, kdo pochybují, jsou většinou ti, kteří zemřou.

„Vypadá to, že jim na Barriovi moc nesejde.“ Vypustím ta slova z úst dřív, než se stačím ovládnout. Helena vedle mě ztuhne jako mrznoucí voda. Dex se nesouhlasně zamračí, na rtech mu ustrne poznámka a kolem našeho stolu se rozhostí ticho.

„Proč by je to mělo rozrušovat?“ ozve se Markus sedící u stolu se Zakem a dalšími kumpány. „Ten neřád dostal, co si zasloužil. Kéž by vydržel dýl, aby toho mohl víc vytrpět.“

„Na tvůj názor se nikdo neptal, Hade,“ usadí ho Helena. „Konec konců, ten kluk už to má za sebou.“

„To má teda kliku.“ Faris si na vidličku nabodne další sousto a nechá ho nechutně plesknout zpátky na kovový talíř. „Aspoň už nemusí jíst tuhle šlichtu.“

Kolem stolu se rozezní tlumený smích a hovor se zase rozproudí. Ale Markus cítí krev a jeho zlomyslnost otravuje vzduch.

Zak se podívá na Helenu a zamumlá něco směrem k bratrovi. Markus ho ignoruje a dívá se na mě očima podobnými očím hyeny. „Tys byl kvůli tomu zrádci dneska ráno celej špatnej, Veturie. Byl to tvůj kámoš?“

„Odprejskni, Marku.“

„Taky poslední dobou trávíš hodně času v katakombách.“

„Co to má znamenat?“ Helena má ruku na zbrani a Faris ji popadne za paži.

Markus ji ignoruje. „Chystáš se vzít roha, Veturie?“

Pomaloučku zvedám hlavu. *Jen hádá. Jenom hádá.* Přece to nemůže vědět. Byl jsem *opatrný* a to, čemu se na Šerosrázu říká *opatrnost*, by se mimo Šerosráz nejspíš nazývalo *stíhomam*.

U našeho i u Markova stolu se rozhostí ticho. *Popři to, Eliasi. Oni čekají.*

„Dneska ráno jsi byl velitelem hlídky, ne?“ řekne Markus. „Měl jsi být bez sebe nadšením, že to zběh schytl. Měl jsi ho přivést. Řekni, že si to zasloužil, Veturie. Řekni, že Barrius dostal, co si zasloužil.“

Mělo by to být snadné. Nevěřím tomu a na tom přece záleží. Ale mé rty se ne a ne pohnout. Slova nepřicházejí. Barrius si nezasloužil být ubičován k smrti. Bylo to dítě, chlapec, který se tolik bál zůstat na Šerosrázu, že raději při pokusu o útěk riskoval všechno.

Ticho se šíří. Několik centurionů od hlavního stolu se na nás dívá. Markus povstane a halu jako by zaplavila vlna zvědavosti a očekávání.

Ten hajzl.

„To proto k tobě maska ještě nepřilnula?“ řekne Markus. „Protože nejsi jedním z nás? Řekni to, Veturie. Řekni, že zrádce dostal, co si zasloužil.“

„Eliasi,“ šeptá Helena. Její oči mě prosí. *Zařad' se mezi ostatní. Už jen na jeden den.*

„Ten zrádce...“ Řekni to, Eliasi. Když to neřekneš, nic tím nezměníš. „Ten zrádce si to zasloužil.“

Chladně se podívám Markovi do očí a on se zazubí, jako by věděl, kolik přemáhání mě ta slova stála.

„Bylo to tak těžký, ty zmetku?“

Uleví se mi, když mě urazí. Dává mi tím záminku, na kterou jsem čekal. Vyletím směrem k němu s napřaženou pěstí. Ale moji přátelé to čekali. Faris, Demetrius i Helena jsou na nohou a zadrží mě, otravná zeď černé a plavé, která mi zabraňuje vytlout Markovi ten zatracený škleb z obličeje.

„Ne, Eliasi,“ řekne Helena. „Velitelka tě zbičuje za to, žes vyprovokoval bitku. Markus ti za to nestojí.“

„Je to parchant...“

„To budeš myslím spíš ty,“ prohlásí Markus. „Já aspoň vím, kdo je můj otec. Mě nevychovala banda Domorodců, kteří se muckají s velbloudama.“

„Ty plebejská špíno...“

„Vyšší lebky.“ Centurion, který má na starosti výcvik se šamšíry, přišel k čelu našeho stolu. „Děje se něco?“

„Ne, pane,“ odpoví Helena. „Běž pryč, Eliasi,“ zašeptá. „Běž na vzduch. Já to vyřeším.“

Krev ve mně pořád ještě vře, rozrazím dveře od jídelny a uvědomím si, že jsem se ocitl na nádvoří u zvonice, aniž jsem se rozhodl, kam vlastně půjdu.

Jak mohl Markus sakra vyčmuchat, že se chystám zběhnout? Kolik toho ví? Moc ne, jinak by mě už dávno zavolali do velitelčiny pracovny. K čertu s ním. Jsem tak blízko. Tak blízko. Přecházím po nádvoří a snažím se uklidnit. Pouštní žár ustoupil a srpek měsíce visí nízko nad obzorem, úzký a rudý jako úsměv kanibala. Skrže podloubí matně prosvítají světla Serry, statisíce olejových lamp, které zastiňuje nesmírná temnota okolní pouště. Lesk řeky

na jihu tlumí příkrov kouře. Vzduchem zavane pach ocele a kováren, všudypřítomný ve městě, které je známé jenom díky zbraním a vojákům.

Chtěl bych vidět Serru takovou, jaká byla dřív, hlavní město říše Učenců. Za Učenců sloužily velké budovy jako knihovny a univerzity, ne jako kasárny a výcvikové haly. Ulice vypravěčů byla plná pódii a divadel, ne trhů se zbraněmi, kde se vyprávějí jen příběhy o válce a smrti. Je to pošetilé přání, asi jako chtít umět létat. Navzdory všem svým vědomostem o astronomii, architektuře a matematice se Učenci rozpadli pod válečnickou invazí. Krása Serry je dávno pryč. Teď je z ní válečnické město.

Nad městem září nebe, obloha je bledá hvězdným svitem. Nějaká hluboko pohřbená část mého nitra chápe, že je to krása, ale nedokážu nad ní žasnout tak, jako když jsem byl chlapec. Tenkrát jsem šplhal na trnité chlebovníky, abych se dostal blíž ke hvězdám, a byl jsem si jistý, že mi těch pár metrů pomůže, abych je viděl lépe. Tenkrát se můj svět skládal z písku, oblohy a lásky kmene Saífů, který mě zachránil od smrti hladem a zimou. Tenkrát bylo všechno jiné.

„Všechno se mění, Eliasi Veturie. Už nejsi chlapec, ale muž. Na tvá bedra doléhá břemeno hodné muže a před tebou leží volba hodná muže.“

V ruce svírám nůž, ačkoliv si neuvědomuju, že bych jej vytasil, a držím ho u hrdla muže v kápi, který se zničehonic objevil vedle mě. Díky rokům výcviku je má ruka pevná jako skála, ale hlavou mi zběsile letí otázky. Kde se tady ten muž vzal? Přísahal bych na život celé své čety, že ještě před několika vteřinami vedle mě nestál.

„Kdo sakra jste?“

Stáhne si z hlavy kápi a mně se dostane odpovědi.

Augur.

VII

LAIA

Ženeme se katakombami. Keenan běží přede mnou, Sana je mi v patách. Když se Keenan ujistí, že jsme pomocné hlídce utekli, zvolní tempo a štěkne na Sanu, aby mi zavázala oči.

Když slyším jeho drsný tón, šklubnu sebou. Tohle je tedy odboj? Tlupa násilníků a zlodějů? Jak se to stalo? Před dvanácti lety byli povstalci na vrcholu moci, navazovali spojenectví s Kmeny a s marinnským králem. Žili podle Izzatu, svého kodexu, bojovali za svobodu, chránili nevinné a loajalita vůči vlastním lidem jim byla nadevše. Pamatuje si odboj ještě na Izzat? A jestliže si na něj pamatují, pomůžou mi? Dokážou mi pomoci?

Donutíš je, aby ti pomohli. Znovu slyším Darinův hlas, jistý a silný, jako když mě učil lézt po stromech nebo číst.

„A jsme tu,“ zašeptá Sana, zdá se mi, že po několika hodinách. Slyším několikeré zaklepaní a pak vrzání otevírajících se dveří.

Sana mě vede dál a za chvíli nás zaplaví závan čerstvého vzduchu, po zápachu katakomb je svěžší jako jaro. Přes okraje šátku, kterým mi zavázali oči, se prodírá světlo. Bohatá, zelená vůně tabáku mě zašimrá v nose a já si vzpomenu na tatínka, jak pokořoval dýmku, zatímco mi kreslil obrázky ifritů a přízraků. Co by asi řekl, kdyby mě teď viděl v úkrytu povstalců?

Kolem se ozývá mumlání a šepot. Do vlasů se mi zamotají čísi teplé prsty a za okamžik látka, kterou mi zavázali oči, spadne. Keenan stojí hned vedle mě.

„Sano,“ řekne. „Dej jí nějaké neemové listy a postarej se, ať od-
sud zmizí.“ Pak se otočí k dalšímu bojovníkovi, dívce, která může
být jen o pár let starší než já. Když ji Keenan osloví, zčervená.

„Kde je Mazen? Už se ohlásili Raj a Navid?“

„Co jsou to neemové listy?“ zeptám se Sany, když se ujistím, že
mě Keenan nemůže slyšet. Nikdy jsem o nich neslyšela, a to jsem
se při práci s dědečkem naučila jména skoro všech bylin.

„Je to opíát. Zapomeneš po nich na to, co se stalo za posled-
ních pár hodin.“ Když údivem vyvalím oči, zavrtí hlavou. „Ale
já ti je nedám. Nebo aspoň ne teď. Posad' se. Vypadá to, že máš
potíže.“

Jeskyně, v níž se nacházíme, je tak tmavá, že nedokážu říct,
jak je velká. Tu a tam v ní září lampy s modrým plamenem, kte-
ré jsou obvykle k vidění jen v nejvybranějších domácnostech
Význačných, a mezi nimi se mihotají smolné louče. Soustavou
průduchů ve skalním stropě dovnitř proudí čistý noční vzduch.
Jen stěží rozeznám hvězdy. Musela jsem v katakombách strávit
skoro celý den.

„Je tu průvan.“ Sana si stáhne kápi a její krátké, tmavé vlasy
se jí v chomáčích vyvalí ven jako peří načepýřeného ptáka. „Ale
jsme tu doma.“

„Sano, takže už jsi zpátky.“ Blíží se k nám podsaditý hnědovlasý
muž a zvědavě si mě prohlíží.

„Tariqu,“ pozdraví ho Sana. „Narazili jsme na hlídku. A něko-
ho jsme cestou našli. Přines jí něco k jídlu, prosím.“ Tariq zmizí
a Sana ukáže na lavici poblíž, abych se posadila. Vůbec si nevší-
má toho, že na nás zírají desítky lidí, kteří se v jeskyni pohybují.

Je tu zhruba stejný počet mužů a žen, většina z nich má na
sobě tmavé, přiléhavé oblečení a u sebe přešřel zbraní, jako by
každou chvíli očekávali nájezd imperiálních vojáků. Pryčny táh-
noucí se podél jeskyně jsou plné spících těl.

Rozhlížím se kolem sebe a přitom si z obličejů odhrnu pramen vlasů. Sana zkoumá mé rysy a mhouří přitom oči. „Vypadáš... povědomě,“ řekne.

Nechám si vlasy spadnout zpátky do obličejů. Sana je dost stará na to, aby už v odboji nějaký čas byla. Dost stará na to, aby znala moje rodiče.

„Dřív jsem na trhu prodávala babiččiny zavařeniny.“

„Aha.“ Pořád na mě zírá. „Žiješ ve Čtvrti? Proč jsi byla...“

„Co tu ještě děláš?“ Keenan, kterého mezitím zaměstnávala skupinka bojovníků v rohu jeskyně, přijde k nám a stáhne si kápi. Je daleko mladší, než jsem čekala, věkově je mi mnohem blíže než Sana — což je možná důvod, proč se naježí kvůli tónu, jakým s ní mluví. Vlasy rudé jako plamen mu padají na čelo a do očí, u kořínek jsou tak tmavé, že se zdají být skoro černé. Je jen o kousek vyšší než já, ale štíhlý a silný, s pravidelnými, jemnými rysy Učence. Na tvářích mu jako stín raší rezavé strniště a nos má posetý pihami. Podobně jako ostatní bojovníci u sebe nosí skoro tolik zbraní jako Maska.

Uvědomím si, že na něj zírám, a tak se podívám jinam. Cítím, jak mi do tváří stoupá horkost. Pohledy, které na něj vrhají mladé ženy v jeskyni, mi najednou dávají smysl.

„Nemůže tu zůstat,“ řekne. „Odved ji odsud, Sano. Hned.“

Tariq se vrací a slyší, co jí Keenan přikázal. Praští s talířem jídla o stůl za mnou. „Neříkej jí, co má dělat. Sana není žádná čerstvě naverbovaná husa, která je z tebe celá pryč. Je to velitelka naší frakce a ty...“

„Tariqu.“ Sana mu položí ruku na předloktí, ale pohled, který ušetří Keenanovi, by rozdrolil i skálu. „Dávala jsem té holce trochu jídla. Chtěla jsem zjistit, co dělala v katakombách.“

„Hledala jsem vás,“ řeknu. „Hledala jsem odboj. Potřebuju vaši pomoc. Mého bratra odvěkli včera při nájezdu...“

„Nemůžeme ti pomoci,“ zarazí mě Keenan. „Už takhle máme málo lidí.“

„Ale..“

„Nemůžeme. Ti. Pomoci.“ Mluví se mnou pomalu, jako bych byla dítě. Před nájezdem by mě chlad v jeho hlase možná umlčel. Ale teď už ne. Vždyť mě Darin potřebuje.

„Ty ale nejsi vůdce odboje.“

„Jsem zástupce velitele.“

Má vyšší pozici, než bych čekala. Ale ne dost vysokou. Setřesu si vlasy z obličejů a postavím se.

„V tom případě ale nerozhoduješ o tom, jestli tu zůstanu, nebo ne. To musí rozhodnout velitel.“ Snažím se, aby to znělo odvážně, ale pokud Keenan nebude souhlasit, nevím, co udělám. Možná ho začnu prosit na kolenou.

Sanin úsměv je ostrý jako břitva. „Na tom, co říká, něco bude.“

Keenan popojde ke mně, dokud nestojí až nepříjemně blízko. Je cítit citronem, větrem a něčím kouřovým, nejspíš cedrem. Prohlédne si mne od hlavy až k patě, a kdyby se netvářil trochu zmateně, jako by se díval na něco, čemu tak docela nerozumí, byl by ten pohled naprosto bezostyšný. Jeho oči jsou jako temné tajemství, černé, hnědé nebo modré — nevím. Mám pocit, že vidí skrze mě až do mé slabošské, zbabělé duše. Založím si ruce na prsou a podívám se jinam, stydím se za svou roztrhanou halenu, za rány a modřiny.

„To je neobvyklý náramek.“ Vztáhne ruku, aby se ho mohl dotknout. Špička jeho prstu se otře o mou kůži, paži mi proběhne elektrický výboj a já uskočím. Nic to s ním neudělá. „Je tak zašlý, že jsem si ho skoro nevšiml. Je stříbrný, že?“

„Neukradla jsem ho, jasné?“ Bolí mě celé tělo a točí se mi hlava, ale zatnu pěsti. Mám strach a zároveň mnou cloumá hněv. „A jestli ho chcete, tak... tak mě napřed budete muset zabít.“

Chladně se mi podívá do očí a já doufám, že nepozná, že blufuju. Oba víme, že zabít mě by nebylo nijak obtížné.

„To bych asi musel,“ odpoví. „Jak se jmenuješ?“

„Laia.“ Neptá se po příjmení — Učenci je skoro nikdy nepoužívají.

Sana se na nás zmateně podívá. „Dojdu pro Maze...“

„Ne.“ Keenan už je na cestě. „Já ho najdu.“

Znovu se posadím a Sana dál zírá na můj obličej a snaží se přijít na to, proč jsem jí povědomá. Kdyby viděla Darina, hned by jí to došlo. Ten totiž vypadá přesně jako naše matka — a na tu nemůže nikdo zapomenout. Tatínek byl jiný — vždycky se držel v pozadí, kreslil, plánoval, přemýšlel. Mám po něm neukázněné, jako půlnoc černé vlasy a zlaté oči, vysoké lícní kosti a plné rty, které se neusmívají.

Ve Čtvrti naše rodiče nikdo neznal. Nikdo se za mnou ani za Darinem neohlížel. Ale tábor odboje je něco jiného. Mělo mi to dojít.

Přistihnu se, jak zírám na Sanino tetování, a z toho pohledu na pěst a plamen se mi sevře žaludek. Matka měla přesně takové, rovnou nad srdcem. Tatínek strávil měsíce kreslením, aby ho dovedl k dokonalosti, než jí ho vytetoval.

Sana si mého pohledu všimne. „Když jsem si to tetování nechala udělat, byl odboj jiný,“ začne vysvětlovat, aniž jsem se jí ptala. „Byli jsme lepší. Ale změnili jsme se. Náš vůdce, Mazen, nám řekl, že musíme být troufalejší, že musíme útočit. Většina našich mladých bojovníků, které Mazen vycvičil, tento postoj přijímá za svůj.“

Je mi jasné, že Saně se to nelíbí. Čekám, že mi toho řekne víc, ale vtom se otevřou dveře na opačné straně jeskyně a vejde Keenan společně s kulhajícím, stříbrovlasým mužem.

„Laio,“ řekne Keenan. „Tohle je Mazen, je to...“

„Vůdce odboje.“ Víím, jak se jmenuje, protože když jsem byla malá, rodiče o něm často mluvili. A také víím, jak vypadá, protože plakáty s jeho podobiznou a odměnou vypsánou na jeho hlavu visí po celém městě.

„Takže ty jsi náš dnešní sirotek.“ Zastaví se přede mnou, a když se zvednu, abych ho pozdravila, pokyne mi, že mám zůstat sedět. Mezi zuby svírá dýmku a kouř rozostřuje jeho zpustošený obličej. Tetování se symbolem odboje, zašlé, ale dosud viditelné, je jako modrozelený stín na kůži pod jeho hrdlem. „Co chceš?“

„Mého bratra Darina odvedla Maska.“ Bedlivě pozoruju Mazenův obličej, jestli zná bratrovo jméno, ale nedá na sobě nic znát. „Dnes v noci, při nájezdu na náš dům. Potřebuju, abyste mi pomohli ho osvobodit.“

„Nezachraňujeme zatoulané kluky.“ Mazen se obrátí ke Keenanovi. „Příště už mě s ničím podobným neobtěžuj.“

Snažím se potlačit zoufalství. „Darin není žádný zatoulaný kluk. Kdyby nebylo vašich lidí, nebyli by ho zatkli.“

Mazen se prudce otočí. „Mých lidí?“

„Dva vaše bojovníky vyslyšali Válečníci. Než zemřeli, vyzradili Impériu Darinovo jméno.“

Když se Mazen podívá na Keenana a čeká na potvrzení, mladší muž se nervózně ošije.

„Raj a Navid,“ řekne po krátké odmlce. „Ti noví rekruti. Říkali, že pracují na něčem velkém. Eran našel jejich těla dneska ráno v západní části Čtvrti. Dozvěděl jsem se o tom před pár minutami.“

Mazen zakleje a obrátí se zpátky ke mně. „Proč by moji muži měli Impériu vyzrazovat jméno tvého bratra? Jak se s ním znali?“

Pokud Mazen neví o skicáři, nebudu mu o něm říkat. Sama nevím, co to znamená. „Nevím,“ řeknu. „Možná chtěli, aby se k nim přidal. Možná to byli jeho kamarádi. Každopádně k nám přivedli Impérium. Maska, která je zabila, přišla dnes v noci pro Darina.“

Zabi...“ Hlas mi selže, ale odkašlu si a přinutím se mluvit dál. „Zabili nám babičku a dědu. A Darina odvedli do vězení. Kvůli vašim mužům.“

Mazen si hluboce potáhne z dýmky a prohlíží si mě. Pak potřese hlavou. „Je mi líto, žes toho tolik ztratila. Opravdu. Ale nemůžeme ti pomoci.“

„Dlužíte mi... dlužíte mi dluh krve. Vaši muži Darina prozradili...“

„A zaplatili za to životem. Víc nemůžeš chtít.“ Ta trocha zájmu, kterou o mě Mazen projevoval, zmizí. „Kdybychom pomáhali každému Učenci, kterého odvedou Válečníci, tak z odboje nic nezbude. Možná kdybys byla jednou z nás...“ Pokrčí rameny. „Ale to nejsi.“

„A co Izzat?“ Chytím ho za paži a on se odtáhne, v očích mu probleskne hněv. „Jste vázáni kodexem. Zavázání pomoci každému, kdo...“

„Kodex platí jen pro naše lidi. Pro členy odboje a jejich rodiny. Pro ty, kdo se vzdali všeho, abychom přežili. Keenane, dej jí neemový list.“

„Počkejte,“ bráním se. „To přece nemůžete.“ Další bojovník mě zadrží. „Vy to nechápete. Když ho nedostaneme ven z vězení, budou ho mučit — prodají ho nebo zabijí. On je všechno, co mám — všechno, co mi zbylo!“

Ale Mazen jde dál.